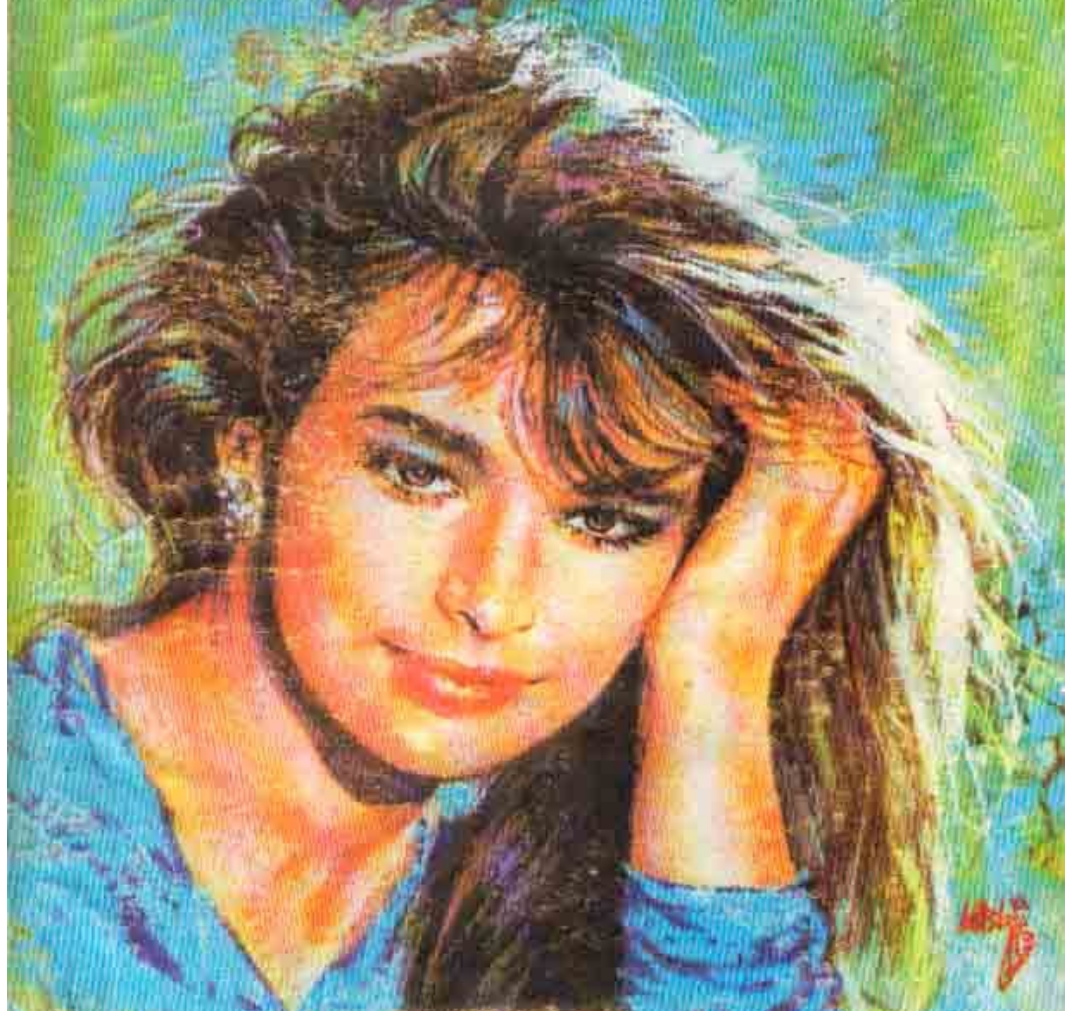

အိမ်မိမိ

ရင်မသိုင်းရဲလို့

ရင်မဆိုင်ရဲလို့

အခန်း (၁)

“ဟေ့... ခုအချိန်က စပြီး ဒီစာရွက်တွေ တို့ ကိုင်စရာမလိုတော့ဘူးကွ၊ ဟေး...
ဟေး.... ဟေး.....”

သူ့စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှိပ်စက်စာရွက်များ ကိုယူ၍ လေတွင်
ကြွဖြန့်ပစ်လိုက်သော မြတ်နိုးခင်ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ က အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေမိကြ၏
။

“ဟေ့.... မြတ်နိုးခင် ဘာပေါက်တာလဲ၊ ဦးဘစည်ကြီး အခန်းထဲဝင်လာလို့
ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်”

လက်နှိပ်စက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ထွန်းအောင်မော်က မြတ်နိုးခင်ကို
ပြောလိုက်သည်။

“မမူနဲ့ ထွန်းအောင်မော်၊ ဦးဘစည်ကြီး ဝင်လာရင် သာတောင်
ကောင်းသေးတယ်။ ဟောဒီ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ဟောလို ပခုံးမှာ လွယ်ပြီး ဦး.....
ခုချိန်က စပြီး မြတ်နိုးခင် အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီလို့ ပြောပြီး၊ ဟောသလို... ဟောသလို
ရှိုးစမိုးလေးနဲ့ ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားပြလိုက်မှာ ပေါ့ လို့”

“မြတ်နိုးခင် နင် ကြောင်သွားပြီလား ဟင်”

ထွန်းအောင်မော်က မြတ်နိုးခင်ကို စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်
မေးလိုက်သည်။

“ကြောင်တာမဟုတ်ဘူး ထွန်းအောင်မော်၊ တို့ နေ့ချင်းညချင်း
သူဌေးပေါက်စမလေး ဖြစ်သွားတာ ဟ”

“ဟင်.... ဘာပြောတယ်၊ သူဌေးမလေး ဟုတ်လား၊ ခုနက မင်း ဖတ်နေတဲ့စာက

ဘယ်ကစာလဲ ဟင်”

မြတ်နိုးခင်နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်း အခြားလက်နှိပ်စက်စာရေး မကလေး လဲ့လဲ့က စာရိုက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ တအံ့တသြ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ စာက ကိုယ် သူဌေးမလေး ဖြစ်ကြောင်း ဝတ်လုံတော် ရကြီး ဦးမျှ မင်းဆီက ပို့လိုက်တဲ့စာပဲ လဲ့လဲ့ရေ”

“မင်းဦးလေးရဲ့ ဝတ်လုံကြီးလား”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

ရင်ကလေးကော့၊ လက်မကလေးထောင်ပြီး ပြောနေသော မြတ်နိုးခင်၏ အမူအရာလေးက ဖျစ်ညှစ်ချင်စရာ ကောင်းလှ၏ ။

“ဟာ... နင့်ဦးလေးက အမွေတွေ ပေးလိုက်ပြီ၊ ဟုတ်လား မြတ်နိုးခင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြင်ဦးလွင်က မက်မန်းခြံပိုင်ရှင် သူဌေးမကလေး မြတ်နိုးခင်ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားကြနော်... ဘော်ဒါတို့၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း....”

“ဟယ်.. ဝမ်းသာလိုက်တာ မြတ်နိုးခင်ရယ်၊ မင်းအတွက် တို့ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ၊ သူဌေးမလေး ဖြစ်သွားလို့ တို့ကိုတော့ မေ့မသွားနဲ့နော် မြတ်နိုးခင်”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ မေ့ရမှာ လဲ၊ ကိုယ်ကောင်းစားရင်း သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလဲ ကောင်းစားရမှာ ပေါ့၊ ကဲ... အခုတော့ ဝတ်လုံတော် ရကြီးဆီ ခဏ ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ စာက မနေ့ကတည်းက ရောက်တာ၊ ထုံးစံအတိုင်း လေးလေးဆီက ပွမ်စာအောက်မေ့လို့ မဖတ်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်တာ၊ အဟင်း... ဒီမနက် ဖတ်ကြည့်တော့မှပဲ လူကို တစ်ခါတည်း လေထဲ မြောက်သွားသလားပဲ၊ ကဲ.... သွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ အားလုံးပဲ... တာ့တာ”

မြတ်နိုးခင်သည် စလင်းဘတ်ကလေးကိုလွယ်၊ ခေါက်ထီးကလေးကိုကိုင်ပြီး
အလုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

“ဟဲ့... နင်က ဘာများ တွေးပြီး တငေးတမော် ဖြစ်နေရတာ လဲဟင် မိလဲ့၊ တော်
ကြာ ဦးဘစည်ကြီး ဝင်လာလို့ ပူညံပူညံသံတွေ ကြားနေရဦးမယ်”

ထွန်းအောင်မော်က မြတ်နိုးခင် ကြုံဖြန့်သွားသော စာရွက်များ ကကို
လိုက်ကောက်ရင်း လက်နှိပ်စက် မရိုက်နိုင်သေးဘဲ ငေးငိုင်နေသော လဲ့လဲ့ကို
ပြောလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးခင်ကို အားကျနေမိတာပါ။ သူ သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်၊ လဲ့တို့မှာ
တော့ အမွေပေးနိုင်မယ့် အမျိုးဆိုလို့ တစ်ယောက် မှ မရှိဘူး၊ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ် စားရမယ့်ဘဝ
”

“လူဆိုတာ သူ့ကံတရားနဲ့သူ လာတာ မိလဲ့ရဲ့၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ရှိကြတာပေါ့ဟာ၊ နင့်ကိုကြည့် မိစုံဖစုံ ရှိတယ်၊ ငွေမရှိဘူး၊ မြတ်နိုးခင်ကို ကြည့် အမိမဲ့ အဖမဲ့၊
တစ်ယောက် တည်းသော ဦးလေးကို အားကိုးနေရတဲ့သူ၊ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်စုံတယ်လို့
မဆိုနိုင်ပါဘူးဟာ”

“အင်း..... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“မြတ်နိုးခင်အတွက် တို့လည်း သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူက
ကျော့ကျော့မော့မော့နဲ့ သိပ်ကောင်းကောင်းနေချင်သူ မဟုတ်လား၊ ခုတော့ နေနိုင်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ညကတောင် ပြောသေးတယ်၊ လောကကြီးမှာ
ပိုက်ဆံမရှိတာ တပန်းရှုံးတယ်တဲ့၊ သူများ အက်စီး စီးပြီး ကိုယ်က လမ်းပေါ်မှာ ရှောင်နေရတာ

အောက်လိုက်တာတဲ့၊ အဆောင်ကိုရောက်တဲ့အထိ သူ လျှောက်ပြောနေတာကိုလည်း သည်းညည်းခံပြီး နားထောင်ခဲ့ရတယ်”

“အေးပေါ့ဟာ... ခုတော့ သူ ထင်တိုင်း ကြံနေနိုင်ပြီပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ တို့လည်း သူ့ဆီက အရိုးအရင်းလေးလောက်တော့ ခိုဝံ့နိုင်မှာ ပေါ့”

“ဟေ့... မောင်ထွေးနဲ့အောင်မော်၊ မနေ့က အပ်သွားတဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာတွေ အတွက် စီစဉ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်.... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဘစည်”

“ဒီစာရွက်တွေ က ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ကြမ်းပေးကျနေရတာ တုန်း၊ ပေကုန်တော့မှာ ပဲ၊ စက္ကူဈေး ဘယ်လောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိကြဘူးလား”

လဲ့လဲ့က ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး လက်နှိပ်စက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေ၏ ။

ထွန်းအောင်မော် ကတော့ မြတ်နိုးခင် ကြံဖြန့်သွားသော စာရွက်များ ကို အပြေးအလွှား ကောက်ယူနေရှာ၏ ။

“ဟိုကောင်မလေးကော မမြင်ပါလား”

ဦးဘစည်က မြတ်နိုးခင်ကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝတ်လုံ ဦးမျိုးမင်းဆီ သွားတယ် ခင်ဗျ”

“ဘာလဲ သူ့ဦးလေးဆီက ငွေရောက်လာလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ အမွေရလို့”

“ဘာပြောတယ်”

နာခေါင်းပေါ်ကျနေသော မျက်မှန်အထက်မှ မျက်လုံးများ ကို ပြူး ကာကြည့်ရင်း ဦးဘစည်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ သူ့ဦးလေးက ပြင်ဦးလွင်က စိုက်ပျိုးရေး ခြံကို မြတ်နိုးခင်ကို

အမွေလွှဲလိုက်ပြီ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒီကောင်မလေး တော် တော် ကျေးဇူးကန်းတယ်၊
ငါ့ကိုတောင် အကြောင်းလေး ဘာလေးကြားမသွားဘူး”

“သူလည်း သိပ်ဝမ်းသာပြီး ထွက်သွားတာပါ၊ ဦးလေးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါလို့
လဲကို မှာ သွားပါတယ်”

မနေသာ၍ လဲလဲက ဖာဖာထေးထေး ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

သည်တော့မှာ ပဲ ဦးဘစည်၏ မျက်နှာအိုအိုမှု န်မှု န်ကြီးတွင် အပြုံး ကို တွေ
လာကြရ၏ ။

“ကိုမြင့်ရှင် တစ်ယောက် လည်း အတော် နေနိုင်တဲ့ကောင်၊ ငါ့ဆီစာမရေး
တာတောင် ကြာလှပြီ”

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောသလိုပြောပြီး ဦးဘစည်သည် ရုံးခန်းအတွင်းမှ
ပြန်ထွက်သွား၏ ။

“ဖူး.....”

ထွန်းအောင်မော်က ဖူးခနဲ လေကိုမှုတ်ထုတ်ရင်း လဲလဲကို မျက်လုံးကြီးများ ပြူး
ပြလိုက်သည်။

လဲလဲထံမှ ခစ်ခနဲ ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်သွား၏ ။

အခန်း (၂)

ဝတ်လုံတော် ရကြီး ဦးမျိုးမင်းရုံးခန်းရှေ့ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်

ပြနေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏ ။

အလုပ်ခန်းထဲတွင် လေကျောရှည်နေသူကို မကျေနပ်လေဟန်ဖြင့်လည်း
တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးသည် စူထော်သွားနေ၏ ။

ဝတ်လုံတော် ရကြီး ဦးမျိုးမင်း၏ စာရေး ကြီးက ကလေးလည် မကျသော
မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ ပြုံး မိနေ၏ ။

သည်ကလေးမကလေးကို သူလည်း မြင်တွေ့ပါများ တော့ ချစ်လည်းချစ်
ခင်ခည်းခင်နေမိသည်။

ပြီးတော့....

မိဘမဲ့ကလေးဆိုတော့ သိပ်လည်း သနားနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း သူကလေးရောက်လာတိုင်း အထူးဂရုစိုက်၍
ဆက်ဆံခဲ့မိပေ၏ ။

“ဟိတ်... မြတ်နိုးခင်၊ ကျိုက်လတ်မုန့်ဟင်းခါးစားမလား၊ ဦးလေးစိန် မှာ
လိုက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း.... မစားချင်ပါဘူး”

“ဟ... ဒီတစ်ခါ ငြင်းလှချည်လား”

“အစားစားဖို့ထက် ဦးဦးနဲ့တွေ့ဖို့က အရေး ကြီးနေလို့ပါ”

“တွေ့ရမှာ ပါဟာ၊ ဒီအမှု သည်ကိစ္စက နည်းနည်း အရေး ကြီးနေလို့ပါ၊ ဟော....
ဟော.... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ထွက်လာပြီ”

မြတ်နိုးခင်လည်း ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး ထွက်လာသူကို
ဝင်တိုက်လုမတတ် ဖြတ်ကျော်ကာ ဆင်နားရွက်တံခါးကလေးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝတ်လုံတော်
ရကြီး ဦးမျိုးမင်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟေး... မြတ်နိုးခင်ပါလား၊ လာ ထိုင် သမီး”

ဦးမျိုးမင်းက ပျူပျူငှာငှာ မြတ်နိုးခင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးခင်သည် သူ့အလုပ်စားပွဲရှေ့ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးဦးပို့တဲ့စာ ရပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်နိုးခင် ဦးဦးဆီလိုက်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဦးဦးစာထဲမှာ ရေး ထားသားပဲ၊ ဦးဦးကိစ္စအဝဝကို တိတိကျကျစုံစမ်းပြီးမှ သမီးကို အကြောင်းထပ်ကြားမယ်လို့”

“အဲဒါကို မြတ်နိုး နားမလည်နိုင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ ဦးဦးရဲ့ ၊ မြတ်နိုး နားလည်တာ ဒီစိုက်ပျိုးရေး ခြံကြီးကို လေးလေးမြဲ ပိုင်တယ်၊ သူက မြတ်နိုးကို လွှဲလိုက်တယ်ဆိုရင် မြတ်နိုး ပိုင်ပြီပေါ့၊ ဘာတွေ များ ထပ်စုံစမ်းရဦးမှာ မို့လဲဟင်”

စိတ်မောလှဟန်ဖြင့် ဝတ်လုံတော် ရကြီး ဦးမျိုးမင်းက ပင့်သက်ချလိုက်သည်။

“ဦးဦး တာဝန်ယူလုပ်တဲ့ အလုပ်က တိကျမှန်ကန်မှု သိပ်ရှိရတယ် မြတ်နိုးခင်၊ ဒါကို သမီးနားလည်ချင်မှ လည်မယ်၊ ဒီစိုက်ပျိုးရေး ခြံကြီးကို ဦးမြရှင်ပိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမရှိတဲ့နောက်...”

“ရှင်... သူမရှိတဲ့နောက်.. ဟုတ်လား၊ လေးလေးမြဲ မရှိရအောင် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဟင်..... မင်းလေးကို ဦးဦး ဆက်ဖုံးကွယ်မထားချင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဦးမြရှင်ဆုံးသွားတာ သုံးလတိတိရှိသွားပြီ”

“ဟင်..... လေးလေး ဆုံးပြီ”

မြတ်နိုးခင်သည် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်မိသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ကလေး၊ နှလုံး ရောဂါ နဲ့ ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတာပဲ”

“မြတ်..... မြတ်နိုးကို ဘာ ဖြစ်လို့ ချက်ချင်း ... အဟင့်ဟင့်... ဟီး...”

မြတ်နိုးခင် ငိုလေပြီ။

ဦးမျိုးမင်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မြတ်နိုးခင်ထံသို့ လျှောက်လာကာ နှစ် သိမ့်မှု ပေးလေဟန်ဖြင့် ပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဦးဦး ဟင်္သာတက မေမေဆုံးလို့ သွားနေတုန်း စာက ရောက်လာတာဆိုတော့ သမီးလေးကို ချက်ချင်း အကြောင်းမကြားနိုင်ဘူးကွယ်၊ စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဦးဦးနဲ့ ဦးလေးဘဝည် ရှိနေကြပါသေးတယ်၊ သမီးကို ပစ်မထားပါဘူးကွယ်”

“လေးလေးမြဆုံးတာ ဦးလေးဘဝည်ကော သိလားဟင်”

“သူ့ကိုလည်း မပြောပြသေးဘူး၊ သူကလည်း ရောဂါ သည် မဟုတ်လား၊ ခုမှ ကျန်းမာလာစဆိုတော့”

“လေးလေးမြဆုံးကြောင်း ဘယ်သူစာရေး လိုက်တာလဲ”

“သူနဲ့ ခြံအတူတွဲ လုပ်တဲ့ စိုင်းသီဟဆီကပဲ၊ သမီး စိတ်အေးအေးထားပါလေ၊ ဒီစိုက်ပျိုးရေး ခြံနဲ့ပတ်သက်လို့ အရှုပ်အရှင်းတွေ ရှိမရှိဆိုတာကို ဦးဦး တိတိကျကျ စုံစမ်းပြီးတာနဲ့ သမီးလေးကို ချက်ချင်း လွှဲပေးမှာ ပါ”

“ဒါက ဦးဦးရဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ တာဝန်အရ လုပ်တာလုပ်ပေါ့၊ မြတ်နိုး ကတော့ ဒီညနေ ရထားနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားတော့မယ်”

“အို..... နေပါဦး သမီးရဲ့”

“ဟွန်းအင်း..... မြတ်နိုး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီး၊ ဒီနေ့ပဲ သွားမယ်၊ နောက်မှပဲ မြတ်နိုးနဲ့ ဦးဦး တွေ ကြမယ်”

“မြတ်နိုးခင် ... ဟေး..... မြတ်နိုးခင် ... ဟာ... ဒီကောင်မလေး တယ်ခက်တာကိုး”

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ အမြဲလုပ်တတ်သော မြတ်နိုးခင်ကို တားမရသဖြင့်

စိတ်လက် မောပမ်းသွားဟန်ဖြင့် ဦးမျိုးမင်းသည် သူ့ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

မြတ်နိုးခင်သည် ဦးမျိုးမင်း၏ ရုံးခန်းမှ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မန်း အမြန်ရထားလက်မှတ်တစ်စောင်ကို ရယူပြီး ခရီးအတွက် လိုအပ်မည် ထင်သော ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများ ဝယ်ယူကာ အဆောင်ဆီသို့ အားချင်း ပြန်ခဲ့သည်။

နားချိန်ပင် မရှိတော့ပါ။

ခရီးထွက်ရန်အတွက် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များ ကို ထုပ်ပိုးပြီး လဲ့လဲ့ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေး သားထားခဲ့ရသေးသည်။

ပြီးလျှင် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစား လဲလှယ်ပြီးဘူတာကြီးသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဟိုပြေးသည်ပြေး မောပမ်းခဲ့ရသမျှကို ရထားပေါ်ရောက်မှ မြတ်နိုးခင် အပြတ် အနားယူပစ်လိုက်သည်။

ရှင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ အသားဖွေးဖွေး၊ ရွှေနားကွင်း ကြီးကြီးကလေးနှင့် သိပ်လှလွန်း နှလွန်း ငယ်လွန်းလှသော ဆံတိုမကလေး မြတ်နိုးခင်ကို သူ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော တွဲ တစ်တွဲ လုံးက ခရီးသွားဖော်တွေ စိတ်ဝင်စားနေမိကြသည်။

သူ ကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ၊ သူ့လက်မှတ် နံပါတ်နှင့် ကိုက်ညီသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်ကြီးကိုကိုင် မျက်စိမှိတ်၍ နေ၏ ။

ရထားထွက်ပြီး မလွှဲကုန်းဘူတာကျော်လွန်ကာမှ သူသည် မျက်လုံးများ ကိုဖွင့်လာပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ဖော်ရလာသည်။

သူ ဘေးထိုင်ခုံတွင် ကိုးနှစ် အရွယ် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ။

ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် အသက်ဆုံးဆယ်ကျော် လေးနှစ် နီးပါရှိမည် သက်တူရွယ်တူ
စုံတွဲ နှစ် ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြတ်နိုးခင် တွေ့ရသည်။

ကောင်ကလေးက သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြင့် မြတ်နိုးခင်က ပြုံး
ပြလိုက်သည်။

ကောင်ကလေးထံမှ တုံ့ပြန်အပြုံး ကို မြတ်နိုးခင် ချက်ချင်း ပြန်လည်
ရရှိလိုက်သည်။

“သားက ဘယ်သွားမှာ လဲ”

မြတ်နိုးခင်ကပဲ စကားစလိုက်သည်။

“သားတို့က မန္တလေးကို ပြန်ကြမှာ ဗျ၊ မမကကော”

“မမက ပြင်ဦးလွင်ကို ဆက်သွားမှာ လေ”

“ပြင်ဦးလွင်မှာ နေတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း.... ရန်ကုန်မှာ နေတာ၊ အလည်သွားမလို့ ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့
သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ကျော်ကျော်ပါ၊ ဒါက သားမေမေ ခေါ်ခင်နနဲ့ သားဖေဖေ ဦးစိုးထိုက်ပါ”

မြတ်နိုးခင်က ကျော်ကျော်မိတ်ဆက်ပေးသော ကျော်ကျော်၏ မိဘနှစ် ပါးကို ပြုံး
ပြလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးခင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်”

“ညီမလေးက တစ်ယောက် တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြတ်နိုးခင်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ဖြေလိုက်သည်။

“သားသား ကတော့ ညီမလေးတွေ ပေါ်တက်လာကတည်းက သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေတာ”

“အဟင်း... မြုန်းစားကြီး ခရီးထွက်ဖို့ လုပ်လိုက်ရလို့ မြတ်နိုးလည်း မောပြီး အနားယူလိုက်မိတာနဲ့ မမတို့ကို သတိမထားမိဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ”

ကျော်ကျော်လေးတို့ မိသားစုနှင့် အဖွဲ့ကျသွားသဖြင့် ခရီးသွားရသည်မှာ အဆင်ပြေလွန်းနေပါ၏ ။

အချိန်တန်၍ ခရီးလမ်းခွဲရမည့် နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လည်း ကျော်ကျော်၏ ဖခင်က စိတ်ချရသော ကားတွင် မြတ်နိုးခင်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အခန်း (၃)

တောင်ပေါ်စခန်းသာမြို့ကလေးဆီသို့ သွားရသော ခရီးလမ်းကား
သာယာအေးချမ်းလှပါ၏။

လေးလေးမြ ရှိကတည်းက သည်ခရီးကို လာဖို့ မြတ်နိုးခင် အကြိမ်ကြိမ် ကြာ
စားခဲ့ပါသည်။

လာခွင့် မရခဲ့ပါ။

လေးလေးမြက ယောက်ျားသားတွေ ချည်း နေထိုင်သော နေရာမို့
မြတ်နိုးခင်အတွက် နေရာမရှိဟု သူ ခွင့်တောင်းတိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းခဲ့သည်။

ယခုတော့ ယောက်ျားသားတွေ မကလို့ တောထဲက ကိုးတောင်ကျားကြီးတွေ ပဲ
ရှိရှိ၊ မြတ်နိုးခင် ကတော့ သတ္တိရှိရှိပင် ထွက်ခဲ့သည်။

မကြာခင် တစ်နေ့လည်း ဒီယောက်ျားသားတွေ ကို အုပ်ချုပ်ပြီး ဒီ စိုက်ပျိုးရေး
လုပ်ငန်းကြီးကို သူပဲ ဦးစီးပြီးလုပ်ဆောင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“အဟင်း.... စခန်းသာဥယျာဉ်မှာ ခုလောကဆို အလုပ်သမားတွေ
ဘယ်လောက်များ ထကြွပြီး လွတ်နေကြမလဲ မသိဘူး၊ ကြောင်မရှိတဲ့နေရာ ကြက်တွေ
ထနေသလိုပဲ နေမှာ ပဲ၊ အေးသဇင်ပုံနှိပ်တိုက်မှာ ပဲ ကြည့်လေ၊ ဦးလေးဦးဘစည်မရှိရင် ငါက
စကဲတာပဲ၊ အလုပ်ကို မလွှဲသာလို့ လုပ်နေရတဲ့ပုံ၊ အလုပ်သမားအကြောကို ငါ
ကောင်းကောင်း သိနေပြီပဲ၊ စခန်းသာဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာ တော့ ငါ
ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းကြီးကို ဒီလူတွေ ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ တော် တဲ့လူကို တော် သလို
မြှောက်စားရမယ်၊ အချောင်ခိုတဲ့ လူကိုတော့ တစ်ကြိမ်ပဲ သည်းခံပြီး နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်မံရင် ဖြုတ်ကို ဖြုတ်ပစ်ရမယ်”

အသစ်စက်စက် ခြံပိုင်ရှင် သူဌေးမကလေးသည် စိတ်ကူးထဲတွင် အစီအစဉ်တွေ

ချမှတ်နေ၏။

“တူမကြီး... စခန်းသာဥယျာဉ်ကို သွားမှာ ဆိုရင် ဒီလမ်းဆုံးမှာ ဆင်းရတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ရပ်ပေးလိုက်သော ကားပေါ်မှ မြတ်နိုးခင် လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ဘက်လမ်းအဆုံးက စခန်းသာ ဥယျာဉ်ပဲ”

“ကျေးဇူးကုမ္ဘာပဲ ဦးရေ”

မြတ်နိုးခင်သည် ရယ်မြူး မြူး ကလေးပြောပြီး

ကလေးစိတ်မကုန်သေးသူတစ်ဦးကဲ့သို့ လမ်းကြီးကို အပြေးကလေးကူးကာ ဘယ်ဘက်လမ်းချ
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“အဟင်း... ဦးမြရှင်ရဲ့ တူမ ခြံပိုင်ရှင် အသစ်စက်စက်ကလေးက

မလောက်လေးမလောက်စားအရွယ်ပေမယ့် ဘယ်လောက် တိတိကျကျ ရှိတယ်ဆိုတာ
အစကတည်းက ဦးကျီးအောင် အလုပ်သမားတွေ ကို ပြရမယ်၊ သူတို့
ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ငါ ချောင်းပြီး လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းကြောအတိုင်း မသွားဘဲ

မြတ်နိုးခင်သည် ခြံစပ်တစ်နေရာတွင် တွေ့ရှိရသော ခွေးတိုးပေါက်သာသာ အပေါက်မှ
ခြံထဲသို့ နူးထောက်ကာ တိုးဝင်လိုက်သည်။

လက်ဖဝါးနှစ် ဖက်နှင့် နူးနှစ် ဖက်တွင် မြေနီမှု နဲ့တွေ ပေကျံကုန်သည်။

ခါချပြီးလက်ဖဝါးနှစ် ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ
ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အပြန်ကျယ်၍ အနိမ့်အမြင့်မညီသော မုန်လာခင်းတွေ ပန်းခင်းတွေ ကို

ဖြတ်ကျော်ပြီး ကုန်းချောကလေးတစ်ခုကို တက်မည် အပြုတွင် တော့...

“အောင်မယ်လေး”

အမှတ်မထင်ဘဲ ချောက်တစ်ခုကို နင်းမိပြီး မြတ်နိုးခင်သည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏ ကိုင်းတွင် စောက်ထိုးကြီး ဖြစ်ကာ လေကကြီးကို ပြောင်းပြန်မြင်နေရတော့သည်။

“လာကြပါဦး၊ ဟင်း.... ဟင်း၊ ဒီကို လာကြပါဦး”

ကြောက်အားပိုကာ ရုန်းရင်း ပါးစပ်ကလည်း တစ်အား ကုန်းအော်နေမိသည်။

လေထဲမှာ သူ့ကိုယ်လုံးကလေးက ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ကယ်ပေလိုသာပဲ၊ နို့မဟုတ်လျှင် မြတ်နိုးခင် တွေ့ :ဝံ့စရာ မရှိတော့။

“လာကြပါဦး... ဒီကို လာကြပါဦး”

“ဟိတ်”

မြတ်နိုးခင်နှင့် အနီးဆုံး စတော် ဘယ်ရီခင်းတွင် အပင်များ အသီးများ ကို စစ်ဆေးနေသော စိုင်းသီဟသည် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ သူ့လက်ထဲမှ မြေဆွခက်ရင်းကလေးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အသံလာရာဆီသို့ လေအလျဉ်းသို့ ပြေးခဲ့မိပေ၏ ။

“ဟာ....”

သူ့တပည့်ကျော် ဖိုးနီ ထောင်ထားသော ထောင်ချောက်တွင် လှလှပပကြီး မိနေသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် ကို တွေ့ရလျှင် စိုင်းသီဟသည် ခြေလှမ်းများ တန့်သွားပြီး အံ့အားသင့်နေ၏ ။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မြန်မြန် အောက်ချပေးစမ်းပါ၊ ခြေထောက်တွေ လဲ နာလှပြီ၊ ခေါင်းထဲလဲ သွေးတွေ ရောက်ကုန်ပြီ ရှင့်”

မြတ်နိုးခင်က မှင်တက်မိနေသူကို အော်ငေါက်ပြောလိုက်သည်။

သည့်တော့မှ စိုင်းသီဟလည်း လှုပ်ရှားလာပြီး မြတ်နိုးခင် ဇောက်ထိုးကြီး ဖြစ်နေသည့်နေရာသို့ တိုးရွှေ့လာကာ မလှမ်းမကပ်တွင် ခါးထောက်ပစ်ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“အိုး.... ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ အောက်ချပေးလေ”

မြတ်နိုးခင် ဒေါသသံကလေးဖြင့် သူ့ကို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“နေဦး..... မင်းကို စစ်ရဦးမယ်၊ မင်း အတင့်ရဲလှချည်လား မိန်းမတန်မဲ့ သူခိုးအလုပ် လုပ်တာ မရှက်ဘူးလား.... ပြောစမ်း”

စိုင်းသီဟက ခါးနှစ် ဖက် ထောက်ထားလျက်က မျက်နှာမူ န်မူ န်ကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ဘာ သူခိုးလုပ်တာလဲ၊ ရှင့်စကားကို ကြည့်ပြော၊ လူကို ဘာမှန်လို့လဲ”

“ဟားဟား.. ကျကျသေးတော့၊ သူခိုးကများ လူပြန်ဟစ်ရတယ်လို့၊ ဒီလောက် ဇောက်ထိုးကြီး ဖြစ်နေတာတောင် အာနေနိုင်သေးတယ်”

“ရှင်... ရှင်... လူပါးမဝနဲ့၊ ရှင်တို့ကိုချောင်းဖို့ ဒီကဝင်လာတာ၊ ရှင်တို့ ဒီကအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“နေပါဦး၊ မင်းက ခြံထဲခိုးဝင်လာတာ သူခိုးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ တို့ကို မင်းကချောင်းရအောင် မင်းက ဘယ်သူမို့လို့လဲ၊ အထီးမကျ အမမကျပုံနဲ့၊ မင်းလိုပုံမျိုး သူခိုးလေးတွေ အများ ကြီး၊ တို့ မသိရင်ခက်မယ်မှတ်၊ အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ဟာ... ဆရာစိုင်း... ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ပုဆိုးတိုတို၊ စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ်ကလေးနှင့် သက်ကြီးလူ တစ်ယောက် သူတို့နှစ်ဦးအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ပြူး ပြူး ပျာပျာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရမှာ လဲ ဖိုးနီရ၊ မင်းထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်မှာ သူခိုးမိနေတာပေါ့”

“ဟာ... ဒီသူခိုးက ထယ်မိပါလား၊ အပျံ့စား သူခိုးပဲ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ
ဈာကင်အင်္ကျီတွေ ဘာတွေ နဲ့၊ မှန်းစမ်း နားမှာ လဲ ရွှေနားကွင်းကြီးနဲ့ဗျာ”

“အဟင်း.... ဟွန်း.....”

မြတ်နိုးခင်က အစွမ်းကုန် မျက်လုံးကြီးများ ပြူပြကာ အံ့ကြိတ်၍ အသံပြု
လိုက်သည်။

“အောင်မလေး.... ခြံအစွန်းက သူရဲမ၊ ရုပ်ပြောင်းလာတာလား မသိဘူး”

“အဟွန်း.... ဟွန်း....ဟွန်း”

စိုင်းသီဟသည် ခါးကြီးထောက်က ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

မြတ်နိုးခင်မှာ တော့ ဒေါသတွေ ထွက်လွန်း၍ မျက်နှာကလေး နီမြန်းလာ
မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျပြီး အသားများ ပင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ကဲ... ကိုဖိုးနီ၊ သူ့ကို ဖြုတ်မပေးနဲ့ဦး၊ လက်တွေ့ ဖမ်းရအောင်၊
ဟိုးကုန်းအောက်မှာ ကျနေတဲ့ ကျောပိုးအိတ် သွားကောက်လာခဲ့၊ အထဲမှာ ဘာတွေ
ပါတယ်ဆိုတာ အလျင်ကြည့်ရမယ်”

ဖိုးနီက ပြေး၍ ကောက်ယူလာခဲ့သည်။

“ဖွင့်စမ်းပါဗျာ”

လက်တစ်ဖက်က ခါးကိုထောက်၊ တစ်ဖက်က သူ့မျက်နှာပေါ်က ပါးဖြိုင်းမွှေး
စိမ်းစိမ်းတွေ ကို ပွတ်ရင်းက ကျောပိုးအိတ်ကို စိုင်းသီဟက ကြည့်နေ၏ ။

ဖိုးနီ ပထမဦးဆုံး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်မှာ ဘရာစီယာတစ်ထည်။

ထို့နောက် ထမီ၊ ဘလောက်အင်္ကျီနှင့် အတွင်း ခံဘောင်းဘီ၊

“ဟာ.....”

ဖိုးနီသည် သူ့လက်ကို တစ်ဆတ်ဆတ်ခါပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

အိတ်ထဲတွင် သူတို့ထင်သလို ခြံထွက်ပစ္စည်းများ မဟုတ်ဘဲ
မိန်းမအသုံးအဆောင်များ ဖြစ်နေသဖြင့် နှစ် ဦးလုံး အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဒါတွေ မင်း ဘယ်က တိုလာတာလဲ”

စိုင်းသီဟက မြတ်နိုးခင်၏ ဦးခေါင်း မည်းမည်းလေးကို ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးဖြင့်
တစ်ချက်ထောက်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာတိုလာရမှာ လဲ၊ ဒါတွေ အားလုံး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ရှင်....”

“နေပါဦး၊ ဒါတွေ အားလုံး မင်းပစ္စည်း၊ မင်းကလည်း ငတို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့၊
မင်း အိမ်ပြေးမလားလားကွ ဟင်”

“အိမ်ပြေးမလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငတို့မလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီက စခန်းသာဥယျာဉ်ရဲ့
အသစ်စက်စက် ပိုင်ရှင်မ၊ ဦးမြရှင်ရဲ့ တူမ အရင်းခေါက်ခေါက်ကဲ... သိပြီလား၊ ခု ကြိုးဖြူ
တ်ပေးကြ”

“မြတ်စွာ ဘုရား”

“အောင်မလေး..... လုပ်လုပ်၊ သောက်ကျိုးတော့ နဲကုန်ပြီ”

စိုင်းသီဟ မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

ဖိုးနီ ကတော့ ပျာယာခတ်သွား၏ ။

“ဆရာစိုင်း..... လုပ်လေဗျာ သူ့ကိုယ်ကိုထိန်းထား၊ ကျွန်တော် ကြိုးသွားဖြူ
တ်လိုက်မယ်”

စိုင်းသီဟလည်း မြတ်နိုးခင်၏ ကိုယ်ကလေးကို အယောင်ယောင် အကန်းကန်း
လှမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ဖိုးနီ ကတော့ ထိန်းကြိုးကိုဖြေ၍ ဖြုတ်လိုက်၏ ။

မကြာမီ မြတ်နိုးခင်၏ ကိုယ်လုံးကလေး စိုင်းသီ၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ အိခနဲ

ကျလာသည်။

စိုင်းသီဟက လွတ်ကျသွားမည် စိုး၍ တင်းကျပ်စွာ ပွေယူထား၏ ။

“အောက်ချ... ရှင်.... ရှင်ဘာအသား ယူနေတာလဲ”

“အား... အဲ... ဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း..... မင်း အောက်ကျပြီး နာသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

စိုင်းသီဟကလည်း ရှက်ပြီး မျက်နှာကြီး နီမြန်းစွာ ဖြင့် မြတ်နိုးခင်ကို အောက်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဆရာစိုင်း၊ ဟို.... ဟိုကြိုးတွေ ဖြုတ်ပေးလိုက်လေ”

ဖိုးနီက နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် မြတ်နိုးခင်၏ ခြေထောက်မှ ကြိုး များ ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏ ။

“သွား..... တစ်ယောက် မှ အနားမကပ်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကို ဖြုတ်နိုင်တယ်”

ကြိုးဖြုတ်ပေးရန် လက်လှမ်းနေသော စိုင်းသီဟသည် ကိုယ်ကြီးဆတ်ခနဲ တွန့်သွားတော့သည်။

“ရှင်တို့ အားလုံး၊ ကောင်းကောင်း သတိထားနေကြ၊ ကောင်းကောင်း စာရင်းအရင်းခံရမယ်နော်”

မြတ်နိုးခင်က သူ့ခြေထောက်က နောင်ဖွဲ့နေသော ကြိုးများ ကို ဒေါနှင့် မောနှင့် ဖြုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဖိုးနီက ပခုံးကလေးလှုပ်သွားပြီး ဆရာသမား ဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်နေ၏ ။

“နေပါဦး၊ မင်းက ဦးမြရှင် တူမဆိုရင် ရိုးရိုးသားသား ဂိတ်ခြံဝက ဝင်မလာဘဲ၊ ခြံထဲကို ဘာ ဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာရတာ လဲ ဟင်၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ပိုင်ရှင်နေတဲ့ခြံထဲမှာ ရှင်တို့ ဘယ်လိုအချိုးမျိုးတွေ လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ အငိုက်ဖမ်းချင်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာတာပေါ့၊ အလုပ်သမားဆိုတာမျိုးက ပိုင်ရှင်များ

လစ်တာနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဒီက သိနေတာလေ”

ပြုတ်သွားသော ကြိုးများ ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး မြတ်နိုးခင်က ထရပ်ကာ
စိုင်းသီဟကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဦးလေးစာထဲမှာ မကြာမကြာပါလို့ ဒီဥယျာဉ်ခြံတစ်လုံးကို ရှင်မရှိရင် မ
ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဒီက သိထားတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီက လွှဲပြောင်းယူပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ
တော့ ရှင်မကောင်းရင်လဲ ရှင်ရှောင်းပဲ၊ လူငယ်လို့ အထင်သေးမယ် မကြံနဲ့၊ ဒီကအကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်၊ ဟွန်း”

“ဟာ.... အစ်မလေ၊ ဒီ.... ဟိုခြံက....”

“ကိုဖိုးနီ ခင်ဗျားသွားတော့၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ် ပါ”

“ဟုတ်..... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစိုင်း”

တစ်စုံတစ်ရာကို ရှင်းပြရန်တာဆူနေသော ကိုဖိုးနီ တစ်ယောက် ကုပ်ကုပ်
ကုပ်ကုပ်နှင့် စိုင်းသီဟအနီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တော် တော် ခရီးဝေးသည်အထိ သူ့ခမျာ နောက်ကြောင်းကို
လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်ပါ။

“ဒါဖြင့် အမိလေးရဲ့ စကားတွေ ကို ထောက်ကြည့်ပြီး အမိလေးက ကျုပ်တို့ရဲ့
ခြံပိုင်ရှင်အသစ်လို့ ယူဆရမှာ ပေါ့နော်”

“အို.... ရှင်ရူးနေတာလား၊ ဦးမြရှင်မရှိတဲ့နောက် ဦးမြရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
တူမလေးက ဒေါ်မြတ်နိုးခင်က ဒီစခန်းသာစိုက်ပျိုးရေး ခြံကြီးရဲ့ ပိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင် သိထားဖို့
ကောင်းတယ်၊ တော် တော် အူတာပဲ”

“အဟွန်း.... ဟွန်း”

စိုင်းသီဟသည် ထိန်းထားသည့်ကြားက မနေနိုင် ဖြစ်၍ ရယ်သံထွက်သွား၏ ။

“ဘာလဲ လှောင်နေတာလားဟင်၊ အလုပ်ရှင်ကို မလေးစားမှုနဲ့ အလုပ်ပြု
တ်သွားချင်သလား”

“အား.... မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမလေးကို လေးစားပါတယ် ခင်ဗျ
အပြစ်ရှိရင် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အလုပ်တော့ မဖြုတ်ပါနဲ့ဗျာ”

မျက်နှာပိုးသပ်ပြီး ပြောလိုက်သော်လည်း စိုင်းသီဟ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်သည်
ရယ်မြူးတောက်ပနေ၏။

“ရှင်နော်... ရှင်”

သူ့ပစ္စည်းများ ထည့်သိုပြီးသော ကျောပိုးအိတ်ကို မြတ်နိုးခင်က
ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

“မင်း... အဲ...မမလေး မြတ်နိုးခင် ဒီခြံထဲမှာ နေမလို့လား ဟင်....”

“ဒါပေါ့”

“အား... မ ဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလို့ မ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ လေးလေးမြဲနေသွားတဲ့ အိမ်မှာ ဒီက... နေမှာပေါ့”

“အား... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှလည်း
မရှင်းမလင်းရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ခြံထဲမှာ ကလည်း ယောက်ျားသားတွေ ချည်းပဲဆိုတော့
အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခု လုပ်ပြီးမှ လာနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို အစီအစဉ်လဲ”

မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးဖြင့် စိုင်းသီဟ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မြတ်နိုးခင်က
မေးလိုက်သည်။

“ဟိုလေ... ဟို.. အဲဒီ အိမ်ထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ တချို့နေနေတာဆိုတော့
ရွှေ့ပစ်ရဦးမယ်လေ၊ ဒီတော့ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ တော့ တည်းခိုဆောင်ပွင့်ထားတဲ့

ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ သွားနေပါ။ မမလေးအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်တို့ တော် တော် အသုံးမကျတဲ့လူတွေ ပဲ။ လေးလေးမြဲ ဆုံးတာနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတာပဲလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန် နှစ်ရက် အချိန်ပေးမယ်၊ လေးလေးမြဲအိမ်ကို အပြတ်ရှင်းပေးထားပါ”

ခြံရှင်သူဌေးမကြီးဂိုက်ဖမ်း၍ ပြောနေသော မြတ်နိုးခင်ကို ကြည့်ကာ စိုင်းသီဟ တစ်ယောက် အူလိုက်သည်းလိုက်ရယ်ပစ်လိုက် ချင်စိတ်များ ကို မနည်းကြီး ကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေရပေ၏ ။

“တည်းခိုခန်းက ဝေးသလား”

“အင်း... နည်းနည်း တော့ လှမ်းတယ်၊ ကားနဲ့သွားရမှာ ”

“ခြံမှာ ကားရှိလား”

“အင်း”

“ဘာကားလဲ”

“ဂျစ်ကား”

“လေးလေးမြဲရဲ့ ကားပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း... အဲ.. ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

မြတ်နိုးခင်၏ မျက်နှာ မှု နှိပ်စက်ကလေး ကျေနပ်အားရ ဖြစ်သွားမှု ကြောင့် ထင်ပါ၏ ။

ပွင့်ခနဲ ပြုံး လာသည်။

သူ့အပြုံး ကလေးက ချစ်ခင်စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလျက်ဟု စိုင်းသီဟ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“နေဦးလေ၊ တည်းခိုဆောင်ကို သွားဖို့ အချိန်စောပါသေးတယ်၊ ခြံထဲကို လိုက်ကြည့်ချင်သေးလို့”

“သတိထားလဲ သွားနော်၊ နောက်တစ်ခါ ထောင်ချောက်ထပ်မိနေဦးမယ်”

ပြုံး စစမျက်နှာကြီးဖြင့် စိုင်းသီဟက ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက် တည်း သွားမလို့မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်နိုးခင်နောက်က ရှင်လိုက်ခဲ့ရမှာ ၊ လေးလေးမြမြပုံကိုလည်း ရှင်လိုက်ပြပေးရဦးမှာ ”

လေသံကလေး ထန်....

မျက်နှာကလေး တင်းမာပြီး မြတ်နိုးခင်က ပြောကာ ရှေ့ကထွက်သွားသည်။

သူ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးကိုပင် သူသယ်ဖော်မရတော့။

“ဟား”

စိုင်းသီဟကလည်း ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ခနဲ လုပ်လိုက်ပြီး မြတ်နိုးခင်၏ ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်ကာ ရှေ့ကနေ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် လျှောက်သွားနေသော သူကလေးနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“အင်း... မုန်းစရာလေး လိုလို၊ သနားစရာလေးလိုလိုနဲ့ ဘယ်လိုကောင်မလေးမျှ လဲ မသိဘူး၊ လေးလေးမြက ငါနဲ့ တွဲ လုပ်လာတာ ကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ သူ့တူမ ချောချောလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မပြခဲ့ဘူး၊ ရန်ကုန်ဆင်းတဲ့အခါလည်း သူ့တူမလေးဆီ တစ်ခါမှ လူကြုံမပါဘူး၊ ငါလို လူရိုးလူဖြောင့် တစ်ယောက် ကိုများ စိတ်မချဘူး ဆိုရင်တော့ လွန်တာပေါ့၊ အဟွန်း....”

လျှောက်လမ်းလေး နှစ် ဖက်မှ ပန်းခင်းများ ကို လက်ကလေးဖြင့် ယမ်းဆော့၍
သွားနေ၏ ။

မြတ်နိုးခင်၏ အမူအရာ၊ ဟန်ပန်နှင့် လှုပ်ရှားမှု ကလေးများ ကို
ကလေးဆန်လွန်းလှတော့သည်။

မြတ်နိုးခင်တဲ့....။

သည်နာမည် ကလေးကို ပေးတတ်လိုက်တာ၊

တကယ့်ကို မြတ်နိုးခင်မင်ချင်စရာ ကောင်းလှတဲ့ ကောင်မလေးပါပဲ။

တစ်နေရာ ရောက်သည့်အခါတွင် တော့ မြတ်နိုးခင်သည် ခြေလှမ်းကလေး
တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး မေမြို့ပန်းခင်းထဲသို့ ခေတ္တမျှ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ....

“ဒီမှာ အဲဒီ ပန်းခင်းထဲက အဖြူဆုပ်ဆုပ်ကလေးတွေ ချည်းရွေးပြီး
ပန်းတစ်စည်းစာလောက် ဖြတ်ပေးပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လေးလေးမြဲအတွက်”

စိုင်းသီဟရင်ထဲတွင် ဘာလို့မှန်းမသိ၊ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်သွား၏ ။

“အင်း.... သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ တစ်ယောက် တည်း အားကိုစရာ
မဲ့သွားတယ်ဆိုတော့....”

စိုင်းသီဟကလည်း ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို အသာချပြီး မြတ်နိုးခင်ကလေး၏
ဆန္ဒကို မဆိုင်းမတွ လုပ်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ခါးကြားတွင် အမြဲပါသော ခေါက်ကတ်ကြေးကလေးကိုဖြုတ်ယူ၍
ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ပန်းခင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားလိုက်သည်။

အကောင်းဆုံးနှင့် ဆုပ်ဆုပ်ခဲခဲ ပွေးပွေးသန့်သန့်ရှိလှသည့် ပန်းခိုင်ကြီး
သုံးလေးခိုင်ကို သဒ္ဓါစိတ် အပြည့်အဝဖြင့် နူးယူလိုက်သည်။

ပန်းခင်းထဲက ထွက်လာသော စိုင်းသီဟထံသို့ မြတ်နိုးခင်က
လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“နေဦးနော်... ကိုင်လိုကောင်းအောင် စည်းပေးမယ်၊ ရှေ့နားက ကိုဖိုးနီအိမ်မှာ
ကြိုးတွေ ရှိတယ်”

မြတ်နိုးခင်က မျက်လုံးရွှဲကြီးတစ်စုံဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မော့မော့ကလေး
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ဦးခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

စိုင်းသီဟသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး လျှောက်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးခင်သည် ဘာတွေ ကိုများ စဉ်းစားမိသွားသည်မသိ၊ မျက်နှာကလေး ညှု
းငယ်သွားပြီး သူ့နံဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ : လိုက်လျှောက်လာသည်။

သူ့ပခုံးနဲ့မှ ဦးခေါင်းကလေး တတိုင်းတည်းရှိနေသော ကောင်မလေးကို
စိုင်းသီဟသည် ကြင်နာသနားစိတ်တွေ ယိုဖိတ်စွာ ဖြင့် မသိမသာ ကြည့်နေမိပေ၏ ။

မကြာခင် ကိုဖိုးနီ၏ ခြံစောင့်တဲ့ ကုပ်ကုပ်ကလေးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လောက်များ ရင်တွေ ပူသွားသည် မသိ။

ကောင်မလေးသည် ရှေ့အဖီအောက်တွင် ရှိနေသော ရေအိုးစင်ဆီသို့
ပြေးသွားပြီး ရေကို နှစ် ခွက်သုံးခွက်သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဆာနေသလားဟင်”

“အကြင်နာမျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း စိုင်းသီဟက
မေးလိုက်၏ ။

“ဟွန့်အင်း... မဆာဘူး”

“တစ်ခုခု စားမလား၊ ကိုဖိုးနီအိမ်မှာ အဆင်သင့် ရှိတတ်ပါတယ်”

“မစားဘူး၊ လေးလေးမြရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းကိုပဲ သွားချင်တယ်”

စိုင်းသီဟသည် မသိမသာ ပင့်သက်ချပြီ၊ ပန်းစည်းကလေးကို စည်းပြီး ရှည်ထွက်သော ကြိုးစများ ကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“ပို့ပေးမှာ ပါကွာ၊ တို့ခြံအနောက်ဘက် မလွယ်ပေါက်က ထွက်လိုက်ရင် လေးလေးမြရှိတဲ့ နေရာက နီးနီးကလေးပါ”

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်၊ အဲဒီ အိတ်ကြီး ဒီမှာ ပဲ ထားခဲ့ပါ၊ အပြန်မှ ယူမယ်”

စည်းပြီးသော ပန်းစည်းလှလှကလေးကို မြတ်နိုးခင်က စိုင်းသီဟလက်မှ ယူလိုက်ပြီး တံဖီအောက်မှ ထွက်လိုက်သည်။

စိုင်းသီဟလည်း ခြံစောင့်တဲအတွင်း ဘက်တွင် မြတ်နိုးခင်၏ အိတ်ကို သွားထားခဲ့ပြီ၊ စိတ်ဆန္ဒတွေ စောနေသော မြတ်နိုးခင်ကလေးနောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်ခဲ့ရသည်။

“လာ.... ဒီဘက်လမ်းက သွားရမှာ ”

မေမြို့ ပန်းခင်းများ ဘေး လျှောက်လမ်းကလေး တစ်ခုဘက်သို့ ချဲ့ ကွေ့ဝင်လိုက်သော စိုင်းသီဟနောက်သို့ ပန်းစည်းကလေးကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ၊ မြတ်နိုးခင် တစ်ယောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏ ။

ခြံအဆုံးသို့ရောက်လျှင် စိုင်းသီဟက မလွယ်ပေါက်တံခါးကလေးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ခြံနှင့် မဝေးလှသော မြေနေရာတွင် ချယ်ရီပင်များ အောက်၌ အုတ်ဂူကလေးများ ကို ဟိုတစ်ချို့၊ ဒီတစ်ချို့ မြတ်နိုးခင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ခုသော ကုန်းပြင်မြင့်ကလေးအထက်၊ ချယ်ရီပင်ပျိုအောက်ရှိ အုတ်ဂူတစ်လုံး ကတော့ ဖွေးဖွေးသန့်သန့်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေ၏ ။

လုပ်ထားသည်မှာ အချိန်ကာလကြာမြင့်ပုံ မရသေးပေ၊

“လေးလေးမြက အဲဒီ မှာ ”

စိုင်းသီဟက မြတ်နိုးခင်လှမ်းကြည့်လိုက်သော အုတ်ဂူဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

မြတ်နိုးခင်သည် ရုတ်တရက် ထိုအုတ်ဂူရှိရာသို့ အားသွန်ပြေးပါလေတော့သည်။

“ဟေ့... ဖြည်းဖြည်းလေ... ဖြည်းဖြည်း၊ လဲကျနေဦးမယ်”

မြတ်နိုးခင် သူ့အသံကို မကြားတော့ပါ။

စိုင်းသီဟလည်း သူကလေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့မိတော့၏ ။

“အဟင့်... ဟင့်.... ဟင့်... ဟီး”

မြတ်နိုးခင်သည် ဂူခြေရင်းတွင် နူးထောက်ချလိုက်ပြီး ငိုမိလေပြီ။

“လေးလေးမြက သမီးကို ထားပစ်ရက်ခဲ့တယ်၊ ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... ထားပစ်ရက်ခဲ့တယ်၊ ဟီး....”

မြတ်နိုးခင်၏ ငိုသံကလေးက စိုင်းသီဟ၏ အသည်းနှလုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုသို့ ရှိလှ၏ ။

“မြတ်နိုးခင်... မြတ်နိုးခင်ရယ်၊ စိတ်ကို ထိန်းပါ”

ကောင်မလေး၏ ပခုံးနှစ် ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ရင်း စိုင်းသီဟ နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ သူ့မျက်ဝန်းနှစ် ဖက်တွင် မျက်ရည်တွေ ကရစ်ဝိုင်းလာနေ၏ ။

မြတ်နိုးခင်သည် စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပင် အားရအောင် ငိုချလိုက်ပြီးမှ ထိုင်ရာမှ ညင်သာစွာ ထကာ တုန်ယင်နေသော လက်ကလေးဖြင့် ကိုင်ထားသော ပန်းစည်းကိုး

အုတ်ဂူပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးခင်သည် မျက်ဝန်းကလေးနှစ်ဖက် နီမြန်းနေသည်ကဲ့သို့
နာဖျားကလေးကလည်း ရဲတွတ်နေသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့အားလုံးက လေးလေးမြနဲ့ သွေးသားတွေ လို
နေကြတာပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊
စခန်းသာဥယျာဉ်မှာ မင်း ဆန္ဒရှိသလို နေနိုင်ပါတယ်”

“ဟောဒီ လေးလေးမြရဲ့ အနီးဆုံးနေရာကနေ ဘယ်လိုမှ မသွားတော့ဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မြတ်နိုး ဒီမှာ ပဲနေတော့မယ်၊ လေးလေးမြ မြတ်နိုးတဲ့ ဒီစခန်းသာ စိုက်ပျိုး
ရေး ခြံကြီးကို တိုးတက်သထက် တိုးတက်အောင် မြတ်နိုးကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲပြီး
လုပ်တော့မယ်”

“အွန့်...”

စိုင်းသီဟ တစ်ယောက် လက်ကလေး တစ်ဆုပ်ဆုပ်ဖြင့်
နက်နက်နဲနဲပြောလိုက်သော မြတ်နိုးခင်ကိုကြည့်ကာ၊ ကိုယ်လုံးကြီး တွန့်ခနဲ တစ်ချက်
ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏ ။

တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည် ဟု ပါးစပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီးမှလည်း
မပြောချင်တော့လေဟန်ဖြင့် ပြန်ပိတ်သွားသည်။

မြတ်နိုးခင်သည် သူ့လေးလေးမြရဲ့ ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပြန်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့လက်ကလေးဖြင့် ရှုကို အသာပွတ်နေသည်။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု တွေ ကို သူ့မျက်နှာ ထွေးထွေးလှလှကလေးပေါ်တွင်
ပီပြင်စွာ စိုင်းသီဟ တွေ မြင်နေရ၏ ။

“ပြန်ကြရအောင်လား မြတ်နိုးခင်”

မြတ်နိုးခင်သည် သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးနှစ်ကြီးများ ဖြင့် တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အခန်း (၅)

“လေးလေးဆုံးဆုံးချင်း ဝတ်လုံတော် ရကြီးဆီ စာပို့လိုက်တာ မြတ်နိုးခင်
မရဘူးလားဟင်”

စိုင်းသီဟက သူ့နံဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာနေသော မြတ်နိုးခင်ကို
မေးလိုက်သည်။

“ဦးဦးမျိုးမင်းက သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ဟင်္သာတပြန်နေလို့ မနေ့ကမှ ဒီသတင်းကို
သိရတာ”

“ဒါနဲ့ ချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ချက်ချင်း ပဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လိုက်လာခဲ့တာ”

“မြတ်နိုးခင် အလုပ်လုပ်နေသလို လေးလေးပြော ပြောဘူးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လေးလေးမြရဲ့ မိတ်ဆွေ စာပုံနှိပ်စက်မှာ လက်နှိပ်စက်စာရေး
ဝင်လုပ်နေတာပါ”

“ကျောင်းမနေတော့ဘူးလား”

“နေတယ်”

“ဘယ်နှစ် တန်းလဲ”

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ထားတယ်”

“ကောလိပ် ဆက်မတက်ဘူးလား”

“အမှတ်စာရင်းရတော့မှ စဉ်းစားမလို့”

“အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာလိုင်း ဖြစ် ဖြစ် ယူပြီတက်ပေါ့”

“အစ ကတော့ အဲလိုစဉ်းစားတယ်”

“ခုတော့ကော”

စိုင်းသီဟက မြတ်နိုးခင်၏ မျက်နှာကလေးကို စောင့်ကြည့်ရင်းက
မေးလိုက်သည်။

“လေးလေးမြ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒီစိုက်ပျိုးရေး ခြံကြီးကို ပစ်ထားလို့ ဘယ်
ဖြစ်တော့မှာ လဲ၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်တော့မှာ ပေါ့”

“သူများ နဲ့ အဲ... ဥပမာ ကိုယ်တို့နဲ့ လွှဲလုပ်လို့ကော မ ဖြစ်ဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်ဖိရင်ဖိလုပ်မယ့်သူတွေ ဟုတ်မဟုတ် လေ့လာရဦးမယ်မှာ ပေါ့၊
ကိုယ့်လုပ်ငန်း ရေရှည်တည်မြဲအောင် လုပ်ဖို့က ကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်နေပြီပဲလေ”

ရုပ်ကလေး တည်တည်တံ့တံ့ကလေးဖြင့် ပြောနေသော မြတ်နိုးခင်ကို စိုင်းသီဟ
ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့အောင် ဖြစ်နေ၏ ။

သို့နှင့် နှစ် ဦးသား ကိုဖိုးနီ၏ ခြံစောင့်တံဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏ ။

တဲတွင် ကိုဖိုးနီကလည်း ရောက်နှင့်နေသည်။

“ဆရာစိုင်းတို့ ဂူကပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုဖိုးနီ”

“လာ... ထိုင်ကြ၊ စားစရာ လုပ်ထားတယ်”

“ဘာတွေ လဲ”

“ဒေါပုပ်ကြော်၊ ဆက်သားခြောက်ဖုတ်နဲ့ အဖန်အိုးလေ”

“နို့ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်”

“ဒါဆို စတော့ဘယ်ရီဖျော်ဗျာ”

“ရတာ ပေါ့... သိပ်ရတာ ပေါ့၊ ခုပဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နူးလာတာ တစ်တောင်းရှိတယ်၊ ကျုပ် ဖျော်လိုက်မယ်”

ကိုဖိုးနီ တဲထဲဝင်သွားသည်။

“ထိုင်ပါ မြတ်နိုးခင်”

ဝါးစားပွဲ ဝါးတန်းထိုင်ခုံကလေးများ ရှိရာသို့ စိုင်းသီဟ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချရင်း မြတ်နိုးခင်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ အုပ်ဆောင်းအောက်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ အသင့်ရှိနေသည်ကို မြတ်နိုးခင် တွေ့ရှိရသည်။

စိုင်းသီဟက အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“စားပါဦး”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ မေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများ လဲ၊ မေးလေ”

“လေးလေးမြ မရှိတဲ့နောက် စခန်းသာ စိုက်ပျိုးရေး ခြံကြီးကို ရှင်ပဲ ဦးစီးဦးရွက် ပြုနေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“လုပ်ငန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အား... နှစ် နှစ် လောက်ရှိပြီ၊ သိပ် အဆင်မပြေချင်ဘူး”

“ဘာ ဖြစ်လို့”

မျက်မှောင့်ကလေးကုပ်၍ မြတ်နိုးခင်က စိုင်းသီဟ၏ မျက်နှာကို

စေ့စေ့ကြည့်နေ၏ ။

“ကိုယ်လိုသူလို လုပ်ကိုင်စားသောက်တဲ့ခြံတွေ က ဒီတိုက်မှာ များ လာပြီလေ”

“ကိုယ်က စလုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေ ပဲ၊ အစကတည်းက ကိုယ့်ဖောက်သည်နဲ့ကိုယ် မရှိဘူးလား၊ ထွက်နှုန်းတွေ ကကော အရင်အတိုင်း မဟုတ်တော့လို့လား၊ သူများ ခြံနဲ့စာရင် ဘာတွေ ချွတ်ယွင်းနေသလဲ၊ ဒါတွေ ကို ရှင်တို့အလုပ်သမားတွေ သိရမှာ ပေါ့၊ ခက်တယ်၊ လေးလေးမြဲ တစ်ယောက် က ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ဘာမဆို လူယုံရင် ပုံအပ်တတ်တဲ့ ကျင့်ရှိတယ်”

စိုင်းသီဟသည် လူကြီးဂိုက်ဖမ်း၍ တည်တည်ကြည်ကြည်ကြီး ပြောနေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ရယ်နေမိသည်။

သို့ကြောင့် ပဲ ထင်ပါ၏ ။

သူ့မျက်နှာကြီးက အပိုးမကျိုးသလို ပြုံး တဲ့တုံ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေ က ရယ်မြူး နေသည်။

ဤသည်ကိုတွေ့ ပြီး မြတ်နိုးခင် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ မြတ်နိုးခင်ဆိုတာ မလောက်လေး မလောက်စားပဲ၊ တို့ပတ်တိုင်းရမယ့် ကောင်မလေးလို့ ထင်နေသလားဟင်၊ ဒုန်း....”

လက်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့် စားပွဲကို မြတ်နိုးခင် ထုလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာ နုနုထွေးထွေး လှလှကလေးပေါ်တွင် ဒေါသအခိုးတွေ ဆူဝေနေ၏ ။

မျက်ဝန်းကလေးတစ်စုံက စူးရှလွန်းလှတော့သည်။

“အား... မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး”

စိုင်းသီဟသည် သူ့နောက်စေ့က ဆံပင်များ ကိုကုတ်ရင်း မျက်နှာပိုးကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“ရှင် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ မြတ်နိုးခင် အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဒါပဲ”

“ဟာ.....”

မြတ်နိုးခင်၏ စကားကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသော ကိုဖိုးနီ တစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးများ ပြူး ပြဲထွက်သွားတော့သည်။ စိုင်းသီဟက ကိုဖိုးနီကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ပါးလွန်း လျင်လွန်းလှသည် ချက်ချင်း တွေ့မြင်သွား၏ ။

“ရှင် ရှင် ဘာလုပ်ပြတာလဲ”

ကိုဖိုးနီထံ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး စိုင်းသီဟကို ဆတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

“မ.... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်မျက်လုံးက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ”

“ရှင် သတိထားနေပါ။ မနက်ဖြန်နေ့လယ် ဒီကိုပြန်လာရင် စာရင်းဇယားတွေ အားလုံး ကြည့်ချင်တယ်၊ အဆင်သင့် လုပ်ထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ကိုဖိုးနီသည် သူ့ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းခါပြီး မြတ်နိုးခင်နှင့် စိုင်းသီဟအရှေ့တွင် စတော် ဘယ်ရီ ဖန်ခွက်နှစ် ခွက်ကို ချပေးလိုက်သည်။

မြတ်နိုးခင်သည် ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ရှေ့ချလာသော စတော် ဘယ်ရီခွက်ကို ကောက်ယူကာ မော့သောက်လိုက်သည်။

သူ့အပြုအမူကလေးက ဟန်ဆောင်မှု ကင်းပြီး ကလေးဆန်လွန်းလှသည်။

“အား... တယ်မိတာပဲ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မို့ ထင်ပါရဲ့ ၊ ငါ့အကြိုက်တွေ တော့ တွေ့နေပြီ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရွှေပုဇွန်ကို ပြေးပြီး စတော် ဘယ်ရီရှိတ် သောက်ရ။ သစ်သီးစုံ ဂျယ်လီစားရနဲ့၊ ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ဟောဒီဒြဲကြီးထဲမှာ ကြိုက်သလောက်

စားပစ်စမ်း၊ အဟင်း... မိမြတ်နိုးတဲ့အတွက် အပီပဲ”

“ယူဦးမလား မမလေး၊ ရှိသေးတယ်”

စားပွဲအနားတွင် ရိရိကျီးကျီး ရပ်နေသော ဖိုးနီက မြတ်နိုးခင်၏ လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်အလွတ်ကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“တော် ပြီ၊ မနက်ဖြန်ညမှ သောက်မယ်၊ အသင့် လုပ်ထားပေးပေါ့”

“ဟုတ်.... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ခေါပုပ်ကြော် စားပါဦးလား၊ ဆတ်သားခြောက်လဲ ကောင်းတယ်”

“လျှာပေါ်က အရသာ ပျက်သွားမှာ ပေါ့”

စိုင့်သီဟက အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဒီခြံထဲမှာ မိန်းကလေး အလုပ်သမား တစ်ယောက် မှ မရှိဘူးလား”

“မထားဘူး”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“လူပျိုတွေ ချည်းပဲ နေလို့”

“လူပျိုတွေ ချည်းပဲ နေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မိန်းကလေး ဝင်လာရင် ပြဿ နာတွေ တစ်နည်းနည်း နဲ့ တက်လာမှာ ပဲ”

“အောင်မယ်လေး.... ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ တက်အောင်လုပ်ရင် တက်မှာ ပဲ၊ တက်အောင် မလုပ်ရင် တက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“အဟွန်း... ဒါ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးလေးမြ ပြောသွားတဲ့စကားပါ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သေသည်အထိ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

“စခန်းသာကို မြတ်နိုးခင် ရောက်လာတာ ရှင်တို့ ဘာပြောချင်သလဲ”

ချဲ့လင့်လုပ်သည့်အမှုအရာကလေးဖြင့် မြတ်နိုးခင်က ခပ်စာစာ မေးလိုက်သည်။

“အား... ဘာမှ မပြောလိုပါဘူးဗျာ”

စိုင်းသီဟ သူ့လက်နှစ် ဖက်ကိုကာကာ အလောသုံးဆယ် ဖြေလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ တော့....

“ခက်နေပြီ၊ ဒီကောင်မလေးကို ကိုင်တွယ်ဖို့တော့ သိပ်လွယ်မယ် မထင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်လုပ်ရပါ့မလဲ”

စိုင်းသီဟ တစ်ယောက် အကျပ်တွေ့ရလေပြီ။

“ကိုဖိုးနီ မြတ်နိုးရဲ့ ကျောပိုးအိတ် ယူလိုက်ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဖိုးနီက အပြေးကလေး သွား၍ ယူလာပေး၏ ။

“ကဲ... ခဏ တည်းရမယ်ဆိုတဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးတော့၊ ဒီမျှာ ကမန်းကတမ်း ခရီးထွက်လာရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ကိုဖိုးနီ.. ကျွန်တော့် ဧည့်ခန်းထဲက တိုင်မှာ ကားသော့ရှိတယ်၊ ကားကို ဒီဘက် မောင်းလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစိုင်း”

ကိုဖိုးနီ သူ့ဘယ်ကလေးထဲက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

မကြာမီ အမိုးဖွင့် အဖြူရောင် ဝီလီဂျစ်ကားလေးတစ်စီး တဲရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

မြတ်နိုးခင်က သူ့အိတ် သူမသယ်ဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ကားဆီသို့

လျှောက်သွားကာ ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“နေ... နေ၊ ဆရာစိုင်း... သွား၊ ကျွန်တော် သယ်ပေးမယ်”

မြတ်နိုးခင်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို သယ်ပေးဟန် ပြုနေသော စိုင်းသီဟလက်မှ ကိုဖိုးနီက ဆွဲယူကာ ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ထည့်ပေးလိုက်ညီး သူ့ဆရာကို ပခုံးကလေး ကျုံ့ပြလိုက်သည်။

စိုင်းသီဟမျက်နှာ ခန့်ခန့်ချောချောကြီးပေးတွင် အပြုံး တွေ ဝေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်၏ ။

ဤသည်ကို မြင်ပါလျက်နှင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ၊ မြတ်နိုးခင်က မျက်နှာကလေး တစ်ဖက်သို့ လွှဲဖယ်ပေးလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ တော့.....

“ဟွန်း... အပိုးမကျိုးတဲ့ ဆရာတပည့်တွေ ၊ ငါနဲ့ ကောင်းကောင်းကြီးတွေ မယ်၊ စောင့်သာနေကြပေတော့”

မြတ်နိုးခင်၏ တေးချက်က ကြီးမားလှသည်။

စိုင်းသီဟသည် ကားကလေးကို နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ကွေ့ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မက်မန်းခင်းများ ၊ အခြားသီးနှံပင် အခင်းကြီးများ ကို ကျော်ဖြတ်သည့် အခါတွင် တော့ သားသားဖြင့် ဆောက်ထားသော ဘန်ဂလိုဆန်ဆန် အိမ်တစ်ဆောင်ကို လှမ်းတွေ့လာ၏ ။

“လေးလေးမြနဲ့ ကိုယ် နေတာ ဟိုမှာ လှမ်းတွေ့နေရတဲ့ အိမ်ပဲ”

“ရှင်နဲ့ လေးလေးက တစ်အိမ်တည်း အတူနေတာလား”

“တစ်အိမ်ကို တစ်ယောက် တစ်ခြမ်း ခြမ်းနေတာ၊ ဘေးဘက်က အဖီ ကတော့ ကိုယ်တို့ရုံးခန်းပေါ့”

စိုင်းသီဟက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေလိုက်သည်။

“ဟင်း... ရှင်နဲ့တော့ မြတ်နိုး တွဲ နေလို့ မ ဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

မျက်နှာထား တင်းတင်းမားမားကလေးဖြင့် မြတ်နိုးခင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်”

စိုင်းသီဟ ကျောတစ်ချက်တွန့်သွားပြီး မြတ်နိုးခင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် တည်း နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ဘယ်သင့်တော် မလဲ၊ ရှင် တခြားတစ်နေရာရာ ပြောင်းနေပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခု ချက်ချင်း တော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဆောင်တစ်ခု ဆောက်ပြီးမှလေ၊ အဲဒီ လောက်တော့ သည်းညည်းခံပါ၊ အိမ်က တစ်ဆောင်တည်း ဆိုပေမယ့်။ နံရံခြားနေပါသေးတယ်၊ ခုလောလောဆယ် သီးနှံထွက်ချိန်ဆိုတော့ အလုပ်ကို ဦးစားပေးရမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်ပေါ့”

“ဟာ... တယ်မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

စိုင်းသီဟ တစ်ယောက် စိတ်အိုက်သွားတော့သည်။

ကောင်မလေး နှုတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် သူလည်း နှုတ်ဆိတ်နေကာ ကားကိုမောင်းနေ၏ ။

မကြာခင်...။

ချယ်ရီမြိုင်တည်းခိုခန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ချယ်ရီမြိုင်သည် ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်ကလေးနှင့် သပ်ရပ်သော နှစ် ထပ်တိုက်ခံ အဆောက်အဦတစ်ခု ဖြစ်သည်။

နေချင်စဖွယ်ရာပင်၊ တစ်ခြံလုံးတွင် ချယ်ရီပင်ပျိုတိုင်း၌ ပန်းတွေ က ဖူးပွင့်ဝေစီနေ၏ ။

ကားသံကို မှတ်မိနေဟန်ဖြင့် တည်းခိုဆောင် ပေါ်တီကိုအောက်ဆီသို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

ခါးလည်အထိ ဖြောင့်နေသော ဆံပင်တွေ နှင့် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးကလေး။

အသက်နှစ် ဆယ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရ၏ ။

အသားဖွေးဖွေး မျက်နှာဝိုင်းကလေးနှင့် တစ်မျိုးလေး ကြည့်ကောင်းလှသည်ဟု မြတ်နိုးခင် မှတ်ချက်ချမိသည်။

ကားပေါ်တွင် မြတ်နိုးခင် ပါလာသည်ကို တွေ့ရတော့ မိန်းကလေး၏ အပြုံး ဝေနေသော မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းတည်ကြည်သွားသည်။

“နွဲ့လှိုင်ရေ.... နေ့သည်ပါလာတယ်”

စိုင်းသီဟက အလွန်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် မိန်းကလေးကို ပြောပြီး ကားကို သူ့အနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးခင်... သူက ဟောဒီ ချယ်ရီမြိုင် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် နန်းနွဲ့လှိုင်တဲ့၊ နွဲ့လှိုင်... သူက လေးလေးမြရဲ့ တူမလေး မြတ်နိုးခင်တဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ လေးလေးမြ ပြောတာကြားဖူးလို့ ဒီနာမည် သိနေတယ်လေ”

နန်းနွဲ့လှိုင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးကို ပြန်တွေ့လာရ၏။

“ဒေါ်လေးကော နွဲ့လှိုင်”

“မေမေ အပြင်ခဏသွားတယ်၊ ကိုစိုင်း လာလေ အထဲကို”

မြတ်နိုးခင်က ရှေ့ဆုံးက ကျော့ကျော့ကလေး ဆင်းသွားသည်။

စိုင်းသီဟက သူ့ပခုံးကျယ်ကြီးနှင့် နန်းနွဲ့လှိုင်အား တွန်ပြပြီး မြတ်နိုးခင်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ကားနောက်ခန်းမှ ဆွဲယူကာ သယ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

နန်းနွဲ့လှိုင်က စိုင်းသီဟအနားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေး မေးလိုက်သည်။

စိုင်းသီဟက လက်ကို အသာကာပြလိုက်သည်။

အသာလေးနေဟု ဆိုလိုက်ခြင်းပင်။

ဧည့်ခန်းထဲ အလျင်ရောက်သွားသော မြတ်နိုးခင်က ဆက်တီစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး လက်တင်ကို လင်ချောင်းထိပ်ကလေးများ ဖြင့် တစ်တောက်တောက်ခေါက်ကာ တည်းခိုဆောင်ကို လေ့လာစူးစမ်းနေ၏ ။

“တစ်ယောက် ခန်း အိပ်ခန်းလွတ်ရှိလား နွဲ့လှိုင်”

နန်းနွဲ့လှိုင်သည် ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး၊ ဧည့်စာရင်းစာအုပ်ကို ဟိုလှန်သည်လှန် လုပ်နေသဖြင့် စိုင်းသီဟလည်း သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။

“သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

နန်းနွဲ့လှိုင်က တိုးတိုးကလေး စိုင်းသီဟကို မေးလိုက်သည်။

“လာနေတာ”

“အမြဲလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး”

“သူ ဒီကိုလာနေစရာ အကြောင်းရှိလို့လား”

“သူ့ဘက်က ရှိနေတယ်လေ”

“မရှင်းပါဘူး”

“ရှင်းအောင် ကိုယ် နောက်တော့ ရှင်းပြမယ်၊ အိပ်ခန်း ရှိလား”

“ရှိလဲ သူ့အတွက် မငှားနိုင်ဘူး”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ပုံစံကိုက ကျောတောတောနဲ့”

“ဟာ... နွဲ့လှိုင်ကလဲကွာ”

“တကယ်၊ နွဲ့လှိုင်မငှားနိုင်ဘူး၊ ပြန်ခေါ်သွားတော့”

“နွဲ့လှိုင်ကလဲ ဂျစ်ပဲ၊ ဟိုက သိတော့မှာ ပဲ”

“ဒီလောက် ကြောက်စရာအကြောင်း ဘာရှိနေသလဲ”

“နွဲ့လှိုင် တိုးတိုးကွာ”

“မုန်းလိုက်တာ”

“ဟာကွာ... ဒုက္ခပဲ”

တွတ်တိုးနေသော စိုင်းသီဟနှင့် နန်းနွဲ့လှိုင်တို့နှစ် ယောက် ထံသို့ မျက်လုံးကလေးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ပြီး၊ မြတ်နိုးခင်သည် ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှထကာ ဂျစ်ကားဆီသို့သွားပြီး ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

“ဟာ... ဘာ ဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး”

“အို..... သွားပစေပေါ့၊ ကိုစိုင်းကလဲ”

“ဟာ.... မ ဖြစ်ဘူးဟ”

စိုင်းသီဟသည် အပြေးကလေး ဂျစ်ကားဆီသို့ ထွက်လာသည်။

“အထဲမှာ ထိုင်လေ မြတ်နိုးခင်”

“ဒီက ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ယူခဲ့ပါ။ ဒီလောက် စခန်းကြီးတဲ့ တည်းခိုဆောင်မှာ နေချင်စိတ် နည်းနည်း ကလေးမှ မရှိဘူး၊ သွားမယ်၊ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ပဲကိုယ် ဖြစ်သလို နေတော့မယ်”

စိုင်းသီဟက သူ့နဖူးကိုသူ ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်မိသည်။

“ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ ၊ မြတ်နိုးကို ခြံထဲမှာ မနေစေချင်တဲ့အကြောင်း ရှိနေပြီထင်တယ်”

“မ..... မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို... သွားမယ်”

နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲဖယ်သွားသဖြင့် စိုင်းသီဟလည်း စိတ်လျှော့ပစ်ကာ ချယ်ရီမြိုင်တည်းခိုခန်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရှိနေသော မြတ်နိုးခင်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ယူရန် ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

နန်းနွဲ့လှိုင်သည် စိုင်းသီဟထံသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ဂျစ်ကားဆီက မြတ်နိုးခင်ကို ကြည့်လိုက် စိုင်းသီဟကို တတွတ်ပြောလိုက်နှင့် တွတ်ထိုးမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ပြန်ခါနီး တွင် စိုင်းသီဟက နန်းနွဲ့လှိုင်၏ ဦးခေါင်းကလေးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တစ်ချက်ထုပြီး ရယ်မောလိုက်သည်ကို မြတ်နိုးခင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော အခါ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ဒေါသတွေ ပိုထွက်လာသည်။

“တီ..... တီ..... တီ..... တီ.....”

“ဟာ.... သေတော့မှာပဲ၊ ဘက်ထရီ အားကုန်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ လစ်မှ”

ကားပေါ်က ကောင်ဆိုးမလေးဆီသို့ စိုင်းသီဟ ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် ပြေးခဲ့ရတော့သည်။

“ကြာလိုက်တာ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က အလွမ်းသယ်လို့ကို မဆုံးတော့ဘူး၊ တကယ်တော့ ခုမှ တွေ့ကြတဲ့လူတွေ ကျနေတာပဲ”

“ဟာ.... မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က ရိုးရိုးခင်ကြတာပါ”

“ဆန်းဆန်းခင်ခင်၊ ရိုးရိုးခင်ခင် ဒါက ရှင်တို့အလုပ်၊ ဒီကအလုပ်က ပင်ပန်းနေပြီနားချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ”

စိုင်းသီဟသည် ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

အခန်း (၆)

မြတ်နိုးခင်သည် လက်ကလေးပိုက်ကာ ကားထိုင်ခုံနောက်မှီတွင် ခေါင်းကလေးကို နောက်သို့ လှန်ထားပြီး မျက်လုံးကလေးများကို မှိတ်ထားနေသည်။

စိုင်းသီဟသည် မော့မော့ကလေး အနေအထားဖြင့် သပ်လှနေသော ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကလေးကို ကားမောင်းရင်းက ခိုးခိုးကြည့်နေမိခဲ့၏ ။

“ဟား... ဒီကောင်မလေးကို ချစ်ရမလို မုန်းရမလိုလိုနဲ့ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ၊ သူက ဂျစ်ကျလိုက်တာလဲ အရမ်းပဲ၊ အေးလေ.... အရှိန်ကုန်တဲ့အထိတော့ လိမ့်ပစေဦးပေါ့၊ စိတ်ရည်

လက်ရှည် စောင့်ကြည့်နေရဦးတော့မှာပဲ၊ သူ့ကိုမှ ငါက ပြန်မသွားစေချင်တာ”

စိုင်းသီဟသည် ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရင်း သည်ကောင်မလေးကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

စခန်းသာဥယျာဉ်ဘက်ဆီသို့ ချိုးကွေ့ကာ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကလေးဆီသို့ ရောက်၍ ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်အခါတွင် ...

သူ့ပခုံးဆီတွင် အိခနဲ ထိတွေ့လာမှု ကို စိုင်းသီဟ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင်”

စိုင်းသီဟ အံ့သြသွားရသည်။

လက်ကလေးပိုက်လျက်သားက နှစ် ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မြတ်နိုးခင် ကိုယ်ကလေးသည် သူ့ပခုံးကို မှေးမှီနေပြီ ဖြစ်တော့သည်။

“အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ ကလေးလေး ကျေနပ်တာပဲ၊ သူ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ သနားစရာပဲ”

စိုင်းသီဟသည် နှစ် ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော မြတ်နိုးခင်ကလေး နိုးသွားမည် ကို စိုးရိမ်လာသဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ကားကို အသာကလေး ထိုးရပ်ထားလိုက်၏ ။

သည်ကောင်မလေးအပေါ် ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစိတ်စေတနာတွေ ယိုဖိတ်လာသည်မှန်း မသိတော့ပါ။

ကိုယ့်အသက်ကိုတောင်ပဲ ရဲရဲမရှူဝံ့တော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေနေလိုက်မိသည်။

မြတ်နိုးခင်ထံမှ တစ်ရှူး ရှူး အိပ်မောကျသံကလေးများ ပင် ထွက်လာနေ၏ ။

စိုင်းသီဟလည်း သူလေးကို နာရီဝက်ခန့် နှစ် ခြိုက်စွာ အိပ်နိုင်ရန် အချိန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

အမြဲတန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေတတ်သော စိုင်းသီဟအဖို့ နာရီဝက်ကြီးများ
အောင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေနေရမည် မှာ လွယ်သည့်အလုပ်တော့မဟုတ်၊

အတော် ကို ဝဋ်ကြီးလှသည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေ၏ ။

သို့သော်

စိုင်းသီဟ သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်တည်း၍ နေနိုင်ခဲ့သည်။

ကျောတွေ ၊ ခါးတွေ တောင့်လိုက်သည်မှာ အရမ်း....

“ဟား... တောင့်ထားကွ၊ နာရီဝက် ပြည့်တော့မယ်... ပြည့်တော့မယ်”

စတီတာရင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို
လှမ်းကြည့်ရင်း စိုင်းသီဟ သူ့စိတ်ကိုသူ တင်းခံထားနေ၏ ။

နှစ် ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေခဲ့ရာမှ မြတ်နိုးခင် အနည်းငယ် လူးလွန့်လာသည်။

မနိုးတစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်ဆက်တည်း အိပ်ရသည်မှာ
ညောင်းလာသဖြင့် တစ်ဘက်သို့ လှဲအိပ်ရန် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်တွင် စိုင်းသီဟပခုံးကို
မှီထားသော သူ့ကိုယ်ကလေးသည် စိုင်းသီဟ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပြု
တ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ....”

စိုင်းသီဟ၏ အာမေဒိုတ်သံက မြတ်နိုးခင်ကို လှမ်းနှိုးလိုက်သည်ကဲ့သို့
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟင့်....”

ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသော မြတ်နိုးခင်၏ မျက်လုံးများက သူ့မျက်နှာကို နီးကပ်စွာ အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် စုံမိသွားကြသည်။

မြတ်နိုးခင်၏ ငြိမ်သက်နေသော နှလုံးကလေး ရုတ်တရက် ခုန်ဆွသွားတော့၏ ။
လူးလဲထလိုက်ပြီး....

“ရှင်.... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး နှင့် စိုင်းသီဟ၏ မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးကာ
မြတ်နိုးခင်က ခပ်စွာ စွာ အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ... ခင်ဗျားလေးကို ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ရှင်.... ရှင် ကား ဘာ ဖြစ်လို့ ရပ်ထားသလဲ၊ ခု ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ၊ ရှင်
ဘာညစ်ပတ်မလို့လဲဟင်”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း..... မင်းလေးက တော် တော် ရီစရာကောင်းတာပဲ။
မင်းဘာသာမင်း ကားစီးလာရင်း ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်သွားတာ
သတိမရဘူးလားဟင်”

မြတ်နိုးခင် တွေ ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“တို့စေတနာကို မင်းစော်ကားမယ်ကြုံရင်တော့ မှာ မှာ ပဲ
မင်းအရမ်းအိပ်ပျော်ပြီး တို့ပုခုံးပေါ်ကျလာလို့ တို့ကားကို ခဏရပ်ပေးထားလိုက်တာပါ
မြတ်နိုးခင်”

စိုင်းသီဟ၏ တည်တည်ခန့်ခန့် မျက်နှာချောချောကြီးပေးတွင် သူနှင့် စတွေ
ကတည်းက တွေ့ခဲ့ရသော ရယ်မြူး မြူး အပြုံး တွေ မတွေ့ရတော့ပါ။

သူ့အား မျက်တောင်မခပ် ကြည့်နေသော စိုင်းသီဟ၏ မျက်လုံးအစုံကလည်း
စူးစူးရှရှ ရှိလွန်းလှပါ၏ ။

သူ့သိက္ခာကို စော်ကားသလိုပြောလာတော့လည်း စိုင်းသီဟ
ဒေါသထွက်သွားသည်မှာ မဆန်းတော့....

သိက္ခာကိုစော်ကားလာလျှင် စိုင်းသီဟသည် ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်လေသူ
တစ်ယောက် ...

သူ့မျက်လုံးများ ကို မြတ်နိုးခင် မကြည့်ဝံ့ မရင်ဆိုင်ဝံ့လေဟန်ဖြင့်
မျက်လွှာကလေး ရုတ်ချည်းချသွား၏ ။

စိုင်းသီဟလည်း ရုတ်တရက် ကားစက်နှိုးပြီး ရပ်နေရာမှ ကားကို
ဆောင့်ထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“အောင်မလေး”

ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်ကလေးကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မြတ်နိုးခင် နောက်သို့ လှန်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

သည်တစ်ခါ ဒေါသပြန်ထွက်သွားသူက မြတ်နိုးခင်....

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

စိုင်းသီဟက သူ့ကို မသိကျိုးကျွံပြုကာ သုန်မှု နိမ့်မှု နိ မျက်နှာကြီးဖြင့် ကားကို
ဆက်မောင်းနေ၏ ။

မြတ်နိုးခင်လည်း သူ့မျက်နှာကလေးကို ဆူပုတ်ကာ ထိုင်ခုံကို
မြဲမြဲကိုင်ထားလိုက်သည်။

စိုင်းသီဟသည် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းခဲ့ရာ အချိန်တိုအတွင်း :
စခန်းသာစိုက်ပျိုးရေး ခြံအတွင်း ရှိ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူသည် အိမ်ဆီသို့ အပြေးကလေးဆင်းသွားပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ
ဝင်သွားသည်။

မြတ်နိုးခင်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူ့အိတ်ကိုပင် သယ်ယူရန်
လက်လှမ်းလိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော စိုင်းသီဟ၏ လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

အံ့အားသင့်နေသော သူ့ထံသို့ စိုင်းသီဟက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သေနတ်ကို
လေထဲပစ်ဖောက်လိုက်ပါသည်။

“ဒိုင်း..... ဒိုင်း..... ဒိုင်း”

သုံးချက်ဆက်ပစ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

မကြာခင်တွင် တဖုန်းဖုန်းပြေးလာသော ခြေသံများ ကို မြတ်နိုးခင်
ကြားလိုက်ရသည်။

ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြေးလာသူများ ကို မြတ်နိုးခင်
ဆက်တွေ့မြင်ရသည်။

ပြေးလာသူ ငါးထောက်ထဲတွင် ကိုဖိုးနီလည်း ပါလာသည်။

“လာကြ၊ မင်းတို့အားလုံး အိမ်ရှင်းရမယ်”

သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသူများ ကို စိုင်းသီဟက ပြောပြီး
အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ကိုဖိုးနီနောက် ပါလာသူများ သည် မြတ်နိုးခင်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်
လုပ်နေသဖြင့် သူတို့အားလုံး၏ ကျောကို ကိုဖိုးနီက တွန်းကာ အိမ်ထဲသို့ ညွှန်ပြနေပေ၏ ။

မြတ်နိုးခင်လည်း ဂျစ်ကားတွင် ကျောမှီ၍ လက်ကလေးကိုပိုက်၍ သူတို့၏
လုပ်ဆောင်ချက်များ ကို ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၇)

အိမ်တစ်လုံးလုံးတွင် ပြုတ်စဖြင်းတောင်း နေကြဟန် တူပါသည်။

ထွက်လာသည့်ပစ္စည်း အဟောင်းအနွမ်းနှင့် အမှိုက်သရိုက်များ က
တောင်လိုပုံနေ၏ ။

တွန်းသံရွှေ့သံတွေ ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံကြီးထဲတွင် ဆူညံ၍
နေသည်။

“အင်း..... ဒီလိုကျတော့လည်း စိုင်းသီဟက ငါ့ကို
ဒေါသထွက်တော့သလိုပါပဲလား၊ စီမံခန့်ခွဲနေလိုက်တာကလည်း သူ့အသံတွေ ချည်းပဲ၊
သူ့တပည့်တွေ ကလဲ သူ့စကားဆိုရင် မြေဝယ်မကျ နားထောင်တာပဲ၊ အင်း..... ဒီလို
အလုပ်သမားကို ချုပ်ကိုင်၊ ကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက် မျိုး ကတော့ ဒီခြံမှာ
လိုအပ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုစိုင်းသီဟကို ငါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သိပ်ဆက်ဆံလို့ ကတော့ မ
ဖြစ်ဘူး၊ ဒီခြံအလုပ် အကြောင်း ငါက ဘာမှ နားလည်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့
ကိုစိုင်းသီဟကိုပဲ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားရမယ်”

မြတ်နိုးခင်သည် တစ်ယောက် တည်း ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်နှင့်
တွက်ကိန်းတွေ ချနေ၏ ။

“မမလေး မြတ်နိုးခင်၊ အိပ်ခန်း အသင့် ဖြစ်ပါပြီ”

သူ့အတွေးနှင့် သူ နှစ်မွန်းနေစဉ် သူ့အနီးသို့ ကိုဖိုးနီရောက်လာပြီး ရိရိသေသ
ပြောလာသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုဖိုးနီကြီး”

မြတ်နိုးခင်သည် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို သူ့ဘာသာသူ သယ်ယူရန်

လက်လှမ်းလိုက်စဉ်...

“နေ နေ... မမလေး၊ ကိုဖိုးနီ ယူလာပေးမယ်”

ကိုဖိုးနီက တားလိုက်သဖြင့် မြတ်နိုးခင်လည်း အိမ်ဆီသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အတော် အသင့်ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းထဲတွင်
ဆက်တီစားပွဲကုလားထိုင်တစ်စုံ၊ စာရေး စားပွဲ၊ ထိုင်ခုံနှင့် စာအုပ်စင်တစ်ခုကို
အိမ်ထဲဝင်ဝင်ခြင်း မြတ်နိုးခင် တွေ့ရှိရသည်။

စာအုပ်စင်တွင် စာအုပ်များ ဖြန့်စီထားသော်လည်း အထာမကျရသေးဘဲ
ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေ၏ ။

ဧည့်ခန်းမှ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်တွင် ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်းတစ်လုံးနှင့်
မီးဖိုဆောင်၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတို့ကို မြတ်နိုးခင် တွေ့ရသည်။

ထမင်းစားခန်းမှ ပွင့်နေသော တံခါးတစ်ခုဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်
တော့ တစ်ယောက် အိပ်ခုတင် တစ်လုံး၊ ရှုပ်ပွနေသော ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ခြံထောင်တို့နှင့် ကြာ
တန်းနှင့် ချိတ်တိုပတွင် တို့လိုတွဲ လောင်း ရှိနေသည့် ယောက်ျားဝတ် ရုပ်အင်္ကျီ၊ စပိုရှပ်နှင့်
ပုဆိုးဘောင်းဘီများ ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်အိပ်ခန်းသည် စိုင်းသီဟ၏ အိပ်ခန်း ဖြစ်ပြီး၊
အိမ်ကြီးနှင့်ဆက်နွှယ်နေသည်ကို မြတ်နိုးခင် တွေ့လာရသည်။

“အင်း... သူနဲ့ငါက ကြမ်းတပြေးတည်းပါလား”

“ရေရှည်ဆိုရင်တော့ မ ဖြစ်ဘူး၊ သူ့အတွက် နေရာစီစဉ်ရလိမ့်မယ်၊ ငါနဲ့သူ
တစ်မိုးထဲ၊ တစ်အိမ်ထဲနေလို့ ဘယ်သင့်တော် မှာ လဲ”

စိုင်းသီဟသည် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တွေ့တွေ့ ကလေး ကြည့်နေသော
မြတ်နိုးခင်ကိုတွေ့ရလျှင် တစ်ချက်ပြုံး လိုက်သည်။

ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ တွေ့ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ စဉ်းစားနေသည်ကို သူ ကောင်းကောင်း တီးခေါက်မိလိုက်၏။

“အိပ်ခန်းချင်းဆက်နေလို့ ဘာမှ သော ကရောက်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီတံခါးက အမြဲပိတ်ထားမှာ ၊ တို့ ဆင်းဖို့အပေါက် ဟိုဘက်မှာ ရှိတယ်၊ မင်းစိတ်ချလက်ချ နေနိုင်အောင် ပြောတာပါ”

ရေဆေးလာဟန်တူသော သူ့လက်တွေ ကို လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖြုတ်ယူ၍ သုတ်ရင်းက စိုင်းသီဟသည် ပြောပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

မြတ်နိုးခင်လည်း ချာခနဲလှည့်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဂျမ်း”

တံခါးပိတ်သံ ခပ်ကြမ်းကြမ်းက မြတ်နိုးခင်၏ မျက်နှာကို နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်သွားစေသည်။

စိုင်းသီဟ၏ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်သွားပြီ ဖြစ်တော့သည်။

“အဟွန်း.... ခုလို ပြတ်သားကြလေလေ ကောင်းလေပါပဲတဲ့ရှင်”

မြတ်နိုးခင်လည်း သူ့အတွက် ဖြစ်သော အိပ်ခန်းဆီသို့ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ဆွဲသွင်းသွားလိုက်ပြီး ဖိုးနီတို့ပြင်ဆင်ထားသော တစ်ယောက် အိပ်ခုတင်ဘေးတွင် ချလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ဗီရိအလတ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် ကြည့်မှန်တစ်ချပ် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် ခုတင်ဘေး ခုံကလေးပေါ်တွင် စာအုပ် သုံးလေးအုပ်တွေ ၍ ဆွဲယူကြည့်လိုက်ရာ....

မြရှင်ဟု အမည် ထိုးထားသော တရားဓမ္မစာအုပ်များ ကို တွေ့ရပေ၏ ။

“ဒါ.... လေးလေးမြရဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

စာအုပ်ကလေး သုံးအုပ်ကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်၍ မြတ်နိုးခင်မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်သွားသည်။

“လေးလေးမြရယ်... မြတ်နိုးရော လေးမြကို မြေကျတာလေးတောင် မကြည့်ရတာ သိပ်ရင်နာတာပဲ၊ မြတ်နိုးအသက်နဲ့ ခန္ဓာတည်နေသရွေ့ လေးလေးရဲ့ မေတ္တာနဲ့ စေတနာတွေ ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ လေးလေးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေ မြတ်နိုး ပြုပါမယ်၊ လေးလေးမြတ်နိုးတဲ့ ဒီစခန်းသာခြံကြီးကိုလည်း တိုးတက်ကြီးပွားလာအောင် မြတ်နိုး လုပ်ဆောင်ပါမယ် လေးလေးရယ်၊ ကတိပြုပါတယ်”

သွားလေသူ ဦးလေး ဖြစ်သူကို ကတိကဝတ်တွေ ပြုရင်းက မြတ်နိုးခင်၏ ပါးပြင်နှစ် ဖက်ပေါ်တွင် မျက်ရည်တွေ က စီးကျလာနေ၏ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ သူ့စိတ်ကိုသူ ဇက်လျှော့လိုက်ဟန်တူသည်။ အသံများ ထွက်အောင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

နင့်နင့်နည်းနည်း ရှိုက်ငိုနေသံများ လျှာထိုးပျဉ်တစ်ချပ်သာခြားသော တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ဝီဝီပြင်ပြင်ကြီး ကြားလိုက်ရသော စိုင်းသီဟသည် အဝတ်အစား လဲလှယ်နေရာမှ အံ့အားသင့်သွား၏ ။

သည်ငိုသံကလေးမျိုး ဦးမြရှင်၏ အုတ်ဂူတွင် သူကြားခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့အသည်းနှလုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ခံစားလာစေတတ်သော သည်ငိုသံကို သူ ကြားရပြန်လေပြီ။

“သူ.... သူ... ငိုနေပြန်ပြီ”

စောစောက သူကလေးအပေါ် ထောင်းခနဲထွက်ခဲ့သော ဒေါသစိတ်များ
ရုတ်ခြည်း လွင့်ပြယ်ပြေးကြပြီး ကြင်နာသနားစိတ်များ ရင်ထဲတွင် ပြည့်သိပ်၍ လာ၏ ။

ကဗျာကယာ အဝတ်အစားကို လဲလှယ်လိုက်ပြီး မဖွင့်တော့ပါဘူးဟု
သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်၍ ပိတ်ထားခဲ့သော အခန်းကူး တံခါးကိုဖွင့်ကာ မြတ်နိုးခင်ရှိနေမည် နေရာသို့
သူရောက်ခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းဝမှ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

ရင်ခွင်တွင် စာအုပ်ကလေးတွေ ကိုပိုက်၍ ဦးခေါင်းကလေးငုံ့ကာ သည်းထန်စွာ
ရှိုင်ငင်ငိုကြွေးနေသော ဒီကောင်မလေးကို တွေ့ရတော့သည်။

သူ့ခြေထောက်များ က အလိုလို မြတ်နိုးခင်ထံသို့ သူ့ကိုသယ်ဆောင်သွားသည်။
အကြင်နာနှင့် နှစ် သိမ့်မှု ကိုပေးသော သူ့လက်ကလည်း မြတ်နိုးခင်၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်
သွားပါ၏ ။

မြတ်နိုးခင်၏ ဦးခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ ပြန်ထောင်လာသည်။

မျက်ရည်တွေ ရွှဲနစ်နေသော မျက်ဝန်းကလေးများ ။

မျက်ခွံမို့အစ်အစ်ကလေးများ နှင့် နီမြန်းလှသော နှာခေါင်းတိမ်ကလေး။

အလွန်အားငယ်နေရှာသော အသွင်။

မြင်တွေ့ရချက်များ က စိုင်းသီဟ၏ အသည်းနှလုံးကို ဖော့ဖယောင်းလို
ပျော့ပျောင်းသွားစေသည်။

စိုင်းသီဟက သူ့ပခုံးလေးကို ညင်သာစွာ ဖျစ်ညှစ်၍ အကြင်နာမျက်ဝန်းများ ဖြင့်
နှစ် သိမ့်လိုက်မိသည်။

“မငိုပါနဲ့ မြတ်နိုးခင်ရယ်.... အားငယ်တဲ့ စိတ်တွေ ကို ဖျောက်လိုက်ပါ။

မင်းလေးလေးမြကိုချစ်ရင် မင်းလေးလေးမြ မင်းကို ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင်
လုပ်ပြရမယ်၊ သူက မင်းကို ကောင်းစားစေချင်တယ်၊ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါတွေ

ကို မင်းလုပ်ပြနိုင်ရင် မင်းလေးလေးမြ ကျေးဇူးကို မင်းဆပ်သလိုပဲပေါ့”

မျက်တောင်မခတ် မော့တော့တော့ကလေး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ သူပြောသမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နားထောင်နေသော မြတ်နိုးခင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ စာအုပ်များ ကို စိုင်းသီဟ ယူလိုက်သည်။

“ဒီတရားစာအုပ်တွေ က ပိုက်ပြီးငိုဖို့မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်နိုးခင်ဖတ်ပြီး သံဝေဂရဖို့၊ ကုသိုလ်ဘဝနာတရား ပွားများ နိုင်ဖို့ ဆုံးမရေး သားထားတာတွေ ၊ မင်း စိတ်ကိုလျှော့ပြီး မင်း ခဏအိပ်လိုက်ပါ။ မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေတယ် မဟုတ်လား”

မြတ်နိုးခင်၏ ပခုံးကလေးကို အသာတွန်းလှဲ၍ သူက အိပ်စေလိုက်သည်။

လောကအလယ်တွင် အထီးကျန် ဖြစ်ပြီး စိတ်အားငယ်စိတ်တွေ ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းကို ခံနေရရှာသည့် မြတ်နိုးခင်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေကိုဆွဲတင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများ ကို မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ခွန်းတုံ့ပြန်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။

လှုပ်ရှားချင်စိတ်လည်း အလျဉ်းမရှိတော့သဖြင့် သူငြိမ်ငြိမ်ကလေးသာ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ နေလိုက်သည်။

စိုင်းသီဟသည် ခုတင်ခြေရင်းတွင် အဆင်သင့်ထားသော စောင်တစ်ထည်ကို မြတ်နိုးခင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံပေးခဲ့ပြီး မြတ်နိုးခင်၏ အိပ်ခန်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

မြတ်နိုးခင်အတွက် သောက်ရေအိုး သယ်ဆောင်လာသော ကိုဖိုးနီသည် သူ့ဆရာသမားကို မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် တည်းနေသော အိပ်ခန်းမှ ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ခြေလှမ်းများ တန့်ကာ အံ့အားသင့်နေ၏ ။

စိုင်းသီဟလည်း သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမျှ ရှင်းချက်မပေးဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

အခန်း (၈)

စိုင်းသီဟသည် အိမ်ရှေ့ချယ်ရီပင်အောက် ခုံတန်းကလေးတွင် ထိုင်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးနှင့် ဂက်စ်မီးခြစ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သည်နေ့မှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးရသော သည်မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို သူ ဘာကြောင့် များ အကြင်နာစိတ်တွေ တားဆီးမရအောင် ယိုဖိတ်နေတာပါလိမ့်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေမိ၏ ။

အဖြေက ထွက်မလာ။

တငွေငွေ တက်နေသော စီးကရက်မီးခိုးများ ထဲတွင်

မျက်နှာကလေးနီနီ၊ မျက်ခွံကလေး မိုးအစ်အစ်တွင် နှာဖျားကလေး ရဲရဲနီနေအောင် ငိုထားသော မြတ်နိုးခင်၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသော အငိုမျက်နှာကလေးကို ပီပြင်စွာ မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဟား....”

စိုင်းသီဟသည် မျက်လုံးများ ကို တင်းကြပ်စွာ မှိတ်ပြီး သူ့ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ မှန်းကြည့်နေမှု ကို ဖြေဖျောက်လိုက်မိသည်။

“ဘာတွေ များ ဒီလောက်တောင် စိတ်ပင်ပန်းနေရတာ လဲ ဆရာသမားရဲ့.”

သူ့ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး မျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

သူနဲ့ဘေးတွင် ကိုဖိုးနီထိုင်ကာ သူ့ကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဘာမှလည်း မမေးနဲ့၊ ဘာမှလည်း မဝေဖန်နဲ့၊ ဘာမှလည်း မသိချင်နဲ့ ကိုဖိုးနီ”

“ဟွန်း... ဆရာသမားစကားကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲသိတယ် ကိုဖိုးနီ၊ အဲဒါက မြတ်နိုးခင်ကို သနားမိတယ် ဆိုတာပဲ”

“ဆရာသမားရယ်.. ကြည့်လဲလုပ်ပါ၊ သနားတယ်... သနားတယ်နဲ့ နွဲ့လှိုင်....”

“ဟာ.... ကိုဖိုးနီ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့စကား ဒီအထိ မရောက်ဘူး၊ ခင်ဗျား....”

ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီးကလေး၏ ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ်တီး၍ နင်းလာသော နန်းနွဲ့လှိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိုင်းသီဟ၏ စကားများ ပြတ်တောက်သွားတော့သည်။

“ဆရာသမား တစ်ခုပဲ ပြောမယ်၊ ကြည့်လုပ်... ကြည့်လုပ်...”

ဖိုးနီသည် ထိုင်ရာမှ လျင်မြန်စွာ ထရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဖိုးနီကြီး... ဒီနေ့ ဘာကျွေးမှာ လဲ”

နန်းနွဲ့လှိုင်က သူတို့အနီးတွင် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“အား... ညီမစားချင်တာ ပြောလေ၊ ကိုဖိုးနီ လုပ်ကျွေးမှာ ပေါ့”

“အားနာပါတယ်၊ ဆတ်သားခြောက်နဲ့ အဖန်ရည်ရရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အဟင်း... ဟင်း”

“အား... ဒီလောက် ကတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကဲ ဒီမျှ ထိုင်နေ၊ ကိုဖိုးနီ သွားယူခဲ့မယ်”

ကိုဖိုးနီသည် သူတို့အနီးမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွား၏ ။

“အစ်ကိုစိုင်း ဟို... အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးကလေး ဘယ်လိုလွင့်သွားပြီလဲ ဟင်၊ အဟင်း... ဟင်း၊ အခန်းလွတ်တွေ ရှိသားပဲ၊ ပုံစံထောင့်မကျ တာနဲ့ တမင်မပေးဘဲ ထားလိုက်တာ ရှင်”

“ဟာ... နွဲ့လှိုင်ကလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစ်ကိုစိုင်းက သူ့နောက်တော် ပါး ကျနေတာပဲ၊

သူ့အိတ်ကြီးကို ဆွဲပေးရတယ်လို့”

“ဒါ ကတော့ကွာ”

“အစ်ကိုစိုင်းရဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ သူက ဘာကိစ္စ စခန်းသားကို ရောက်လာရတာ လဲ
ဟင်”

“အစ်ကို နောက်တော့ ပြောပြပါမယ် နွဲ့လှိုင်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုမှာ ထားတဲ့
ကက်ဆက်ခွေ ရခဲ့လား ဟင်”

“ရခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါ လာပေးတာပေါ့”

နန်းနွဲ့လှိုင်၏ အသံက စူးစူးရှရှ နိုင်လွန်းသဖြင့် မကြားချင်တဲ့မှအဆုံး ဖြစ်နေ၏ ။

စက်ဘီးဘဲလ်သံ အဆက်မပြတ် ကြားကတည်းက ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာမှ
လန်နိုးခဲ့သော မြတ်နိုးခင်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး နန်းနွဲ့လှိုင်၏ စကားများ ကို
အစမှအဆုံး ကြားခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း အိမ်ဝင်ပေါက်တွင် ဆတ်ခနဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး
ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

စောစောက မလှုပ်ချင် မရှားချင်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်တွေ
ဖိနှိပ်ထုထောင်းခြင်းခံနေခဲ့ရသော မြတ်နိုးခင်သည် ခုတော့ မာန်နုတ်မင်း
စီးခြင်းခံလိုက်ရသလို၊ စိတ်ဓာတ်တင်းမာခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးက
အသားများ ဆတ်ဆတ်နု တုန်လာသည်။

နန်းနွဲ့လှိုင်သည် သူ့ပန်းကွမ္မာစက်ဘီးကလေး၏ ရှေ့သံဇကာ ခြင်းကလေးထဲမှ

ကက်ဆက်ခွဲသုံးခွဲကို ယူရင်း ဘွားခနဲ မြတ်နိုးခင်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

“ဟွန်”

နန်းနွဲ့လှိုင်၏ မျက်လုံးများ ပိုင်းခနဲ လည်သွားကြသည်။

စိုင်းသီဟလည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြတ်နိုးခင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြတ်နိုးခင်၏ မျက်နှာအမူအရာ မာထန်သန်မှု နှိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း သူ ကတော့ အပြုံး မပျက်။

“မြတ်နိုးခင် မအိပ်ဘူးလား၊ လာလေ”

စိုင်းသီဟက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လာမလို့ပါပဲ”

မဲ့တဲ့တဲ့ ရွဲ့တဲ့တဲ့ ကလေးပြောပြီး မြတ်နိုးခင် စိုင်းသီဟတို့ အနီးသို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာသည်။

“နန်းနွဲ့လှိုင်လေ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

စိုင်းသီဟက ထပ်မံ၍ မိတ်ဆက်ပေးနေဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ အဟင်း... ဟင်း... မှတ်မိရုံတင် မကဘူး၊ ရှင် သိချင်တဲ့ အဖြေကိုလည်း မြတ်နိုးခင်က ကိုယ်တိုင် အဖြေပေးချင်လို့လေ၊ ဒီမှာ နန်းနွဲ့လှိုင်၊ အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးကလေး ဒီစခန်းသားက အိမ်မှာ ပဲ စံမြန်းမလို့၊ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့မြေမှာ ကိုယ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလေ၊ အဲဒီ တော့ သူများ ပိုင်နက်ထဲကို အလည်အပတ် လာတယ်ဆိုရင်လည်း နှုတ်၏ စောင့်စည်းခြင်း၊ လက်၏ စောင့်စည်းခြင်း၊ စိတ်၏ စောင့်စည်းခြင်း အပြည့်အဝရှိပါလို့”

“ဟင်း... အစ်ကိုစိုင်း၊ သူ... သူ....”

“ဟေ့.. မြတ်နိုးခင် မင်း ရိုင်းလှချည်လား၊ ဒါ ငါ့အိမ်ကွ၊ မင်း ငါ့ဧည့်သည်ကို ဒီလိုဆက်ဆံစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး”

စိုင်းသီဟသည် ငိုတော့မယောင် ညှို့မော င်သွားသော နန်းနွဲ့လှိုင်း၏ မျက်နှာကလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏ ။

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစခန်းသာမှာ ရှင် အလုပ်တည်မြဲနေသရွေ့တော့ ဒီအိမ်က ရှင့်အိမ်ပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မခံချိုမခံသာ ဖြစ်အောင် ပြော၊ ကတိတိတိကလေး အမူအရာကလေး လုပ်ပြပြီး မြတ်နိုးခင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၉)

မြတ်နိုးခင်သည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဆောင့်ခနဲ ကိုယ်ကိုပစ်ချ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြန် သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဟယ်..... ဒုက္ခပဲ၊ ငါ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ သူတို့နှစ် ယောက် စလုံးအပေါ် ငါ ရိုင်းစိုင်းလွန်းရာ ကျသွားပြီ၊ ဘာမှ မဆင်ခြင် မတွေ့ :တော့တတ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက် လို ငါ လုပ်မိနေတာကိုတော့ ဆင်ခြင်သင့်ပြီ ထင်တယ်၊ ဟာ..... ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့ကို ငါ တောင်းပန်ရမလား၊ မတောင်းပန်ရဘူးလား”

မြတ်နိုးခင်သည် မျက်လုံးကလေးများ ကိုမှိတ်၍ ဦးခေါင်းကလေး

နောက်သို့လှန်ကာ စိတ်အိုက်၍ နေသည်။

ထိုစဉ်...

တစ်ဖက်ခန်းဆီမှာ သီချင်းသံထွက်လာသည်။

မြတ်နိုးခင်၏ ကိုယ်ကလေး မတ်ခနဲ ပြန်ထောင်သွားသည်။

စိုင်းသီဟ၏ ဘဝမီးအမ်း စီးရီးခွေမှ သီချင်းသံ ဖြစ်၏ ။

“အင်း... ကိုစိုင်းသီဟနဲ့ နန်းနွဲ့လှိုင်က သာမန်ထက်ပိုပြီး ခင်မင်နေကြတာ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မို့သာ အဲဒီ လူကြီး တစ်ခါတည်း နာမည် နဲ့လိုက်အောင် ငါ့ကို ခြင်္သေ့လိုထဟိန်းလိုက်တာ၊ အင်း... ငါကလည်း လွန်သွားတာကိုလေ”

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ချိုးနှိမ်လိုက်ပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာမိသည်။

ငိုပစ်လိုက်ချင်သလိုလို....

ဝမ်းနည် ကြေကွဲနေသလိုလိုနှင့် အသက်ရှူရသည်မှာ လည်း မွန်းကြပ်လာသည်။

မြတ်နိုးခင်သည် သီချင်းသံတွေ ကြားက ကြိုကြားကြိုကြား ထွက်ပေါ်လာနေသော စိုင်းသီဟနှင့် နန်းနွဲ့လှိုင်တို့၏ စကားသံများ ကို ဆက်လက် နားထောင်နိုင်စွမ်းကလည်း မရှိတော့သဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းခဲ့မိတော့သည်။

စိုင်းသီဟ၏ အိမ်ခန်းဘက်က ဆင်းသော လှေကားထိပ်တွင် နန်းနွဲ့လှိုင်၏ ပန်းကုမ္ဘာစက်ဘီးကလေး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်ပြီး ကိုဖိုးနီ၏ ခြံစောင့်တဲကလေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

လမ်းခုလတ်တွင် စတီးငါးဆင့် ချိုင့်ကြီးကိုတစ်ဖက်၊ ခြင်းတောင်းကြီးကို တစ်ဖက်ဆွဲကာ လာနေသော ကိုဖိုးနီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့မိကြသည်။

“မမလေး ဘယ်လဲ”

“ကိုဖိုးနီရဲ့ တဲကို သွားမလို့”

“ဟာ... ကိုဖိုးနီက မမလေး မြတ်နိုးခင်စာဖို့ ညစာလာပို့ပေးတာ”

“ဒါဆိုလည်း... ကိုဖိုးနီရဲ့ တဲမှာ ပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

မြတ်နိုးခင်က ပြောပြီး ဆက်လျှောက်သွားသဖြင့် ကိုဖိုးနီလည်း သူပုခုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ခြေဦးကို သူ့တဲဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရတော့သည်။

“အင်း... ဘာများ ဖြစ်ရတယ် မသိဘူး၊ မျက်နှာကလေးကို ညှိုးမှု န်နေတာပဲ၊ ဟို လူပျိုကြီးကလည်း စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို လူစားမျိုးကြီး၊ အဟင်း... ခက်ပါသေးတယ်၊ ခက်ပါသေးတယ်”

သူ့ခေါင်းကို တယမ်းယမ်းလုပ်ပြီး စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ဖိုးနီသည် မြတ်နိုးခင်၏ နောက်သို့ လိုက်ပါလာ၏ ။

မြတ်နိုးခင်သည် တဲဆီသို့ရောက်လျှင် ဝါးခုံတန်းကလေးတစ်ခု ရိုက်ထားသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“မမလေး မြတ်နိုးခင်၊ မဆာသေးဘူးလားဟင်”

“မဆာသေးဘူး၊ အဲဒါတွေ ထားပြီး ကိုဖိုးနီ ဒီကိုလာခဲ့ပါဦး”

“ဟိုက်...ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါမှ ဂွ၊ ငါ့ကို ဘာညာကွဲကွဲတွေ လျှောက်မေးရင် ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မောင်မင်းကြီးသားကိုစိုင်း အမြန်ရောက်လာပါစေ ဘုရား”

ရင် တခိုင်းခိုင်း နန်စွာ ဖြင့် ကိုဖိုးနီသည် ထမင်းချိုင့်နှင့် ခြင်းတောင်းကြီးကို စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ပြီး ရွံ့တွန့်တွန့်စိတ်ဖြင့် မြတ်နိုးခင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ထိုင်လေ”

မြတ်နိုးခင်က လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။

ဝါးခုံတန်းကလေး၏ အဝေးဆုံး တောင့်စွန်းနေရာတွင် ကိုဖိုးနီ ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုဖိုးနီ ဒီခြံမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုဖိုးနီက ဒီပြင်ဦးလွင်ကပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျောက်မဲကပါ”

“ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ”

“ဒီကို ဦးကြီးခမ်းလူနဲ့ ပါလာတာပါ”

“ဦးကြီးခမ်းဘူဆိုတာက ကိုဖိုးနီ အမျိုးလား”

“ကိုစိုင်းရဲ့ ဦးလေးပါ။ ကိုဖိုးနီရဲ့ မွေးစားအဖေဆိုလည်း ရပါတယ်”

“အော်... ကိုစိုင်းသီဟရဲ့ ဦးလေးကို၊ ခု သူရှိသေးလား”

“အား မရှိတော့ဘူး မမလေးရဲ့၊ ဒီခြံကြီးကို မမလေးဦးလေးနဲ့ စပ်တူဝယ်ပြီး

မကြာခင်မှာ ပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဟင် ဒီခြံက စပ်တူဝယ်ကြတာ ဟုတ်လား”

“အဲ့ ဟို ဟုတ်ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ လေးလေးမြဲ တစ်ယောက်

တည်းပဲ ပိုင်သွားတယ်ဗျ”

“ဟွန့် ဘယ်လိုကြီးလဲ ကိုဖိုးနီစကားကို မြတ်နိုး နားမလည်ပါဘူး”

မျက်နှာကလေး မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုဖိုးနီမှာ

ကိုယ်ကြီးကျဲ့ခနဲ ငယ်သွားခံစားလိုက်ရသည်။

“အဲ့... ဟို... ဒီအကြောင်းတွေ ကို ကိုစိုင်းပဲ သိပါတယ်၊ ဟို ဟိုလေ ကိုဖိုးနီတို့

ကတော့ အလုပ်သမားစာရင်းဝင်တွေ ဆိုတော့ ခိုင်းတာပဲလုပ်ကြတဲ့လူတွေ လေ ဟို မမလေး မြတ်နိုးခင် သိချင်တာမှန်သမျှ ဆရာစိုင်းကိုပဲ မေးပါနော်၊ သူဖြေပါလိမ့်မယ်”

ကိုဖိုးနီက သူ့အတွက်သူ အပြည့်အဝကာကွယ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဦးလေးပဲ ဒီခြံကိုပိုင်တယ်ဆိုတာသိရရင် တော် ပါပြီး

တခြားအကြောင်းတွေ ကိုတော့ သိစရာမလိုပါဘူး”

“ဟူး တော် သေးတာပေါ့”

ကိုဖိုးနီခမျာ ယခုမှပဲ အသက်ရှူချောင်ရတော့သည်။

“မမလေး ထမင်းစာပါတော့လား”

“ကိုဖိုးနီကလည်း ဘာ ဖြစ်လို့ လောနေရတာ လဲ ထမင်းပဲ မစားဘူးတာမှတ်လို့”

“အား... ဟုတ်ပါဘူး၊ တရုတ်ဆိုင်က ဝယ်လာတဲ့ဟင်းတွေ မို့ အေးကုန်မှာ

စိုးလို့ပါ”

“အို... ဘာ ဖြစ်လို့ သွားဝယ်ရတာ လဲ၊ အိမ်မှာ ရှိတာ စားလဲ ရတာ ပဲဟာကို”

“ဆရာစိုင်းက မမလေးစားဖို့ တမင်ဝယ်ခိုင်းတာပါ”

“အဟင်း ဒီလိုကျတော့လဲ သူက အလိုက်အထိုက် သိတတ်သားပေပဲကိုး”

သူ့အတွေ့ နှင့်သူ မျက်ခုံးကလေးတက်ဖက် မြှင့်ချီကာ တစ်ချက်ပြုံး လိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ များ တွေ နေတာပါလိမ့် တစ်ယောက်

တည်းသဘောကျပြီးများ ပြုံး တောင်နေသေးတယ်”

ကိုဖိုးနီက ခုတစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုး မျက်နှာအမူအရာတွေ ပြောင်းနေသော

မြတ်နိုးခင်ကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားရ ကြပ်နေ၏ ။

“သူက ဘယ်မှာ စားသလဲ”

“ဟင်....”

“ကိုစိုင်းသီဟ ဘယ်မှာ ထမင်းစားသလဲလို့ မေးနေတာ”

“အော် ဆရာ ဒီတဲမှာ ပဲ စားပါတယ်၊ တစ်ခါတလေမှ သူ့အိမ်ကို ပို့ပေးရပါတယ်၊
အဲ လေးလေးမြ ရှိတုန်း ကတော့ အဲဒီ အိမ်မှာ ပဲ ကိုဖိုးနီတို့သုံးဦး ချက်စားကြတယ်လေ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ ကိုဖိုးနီ ဒီပြင်အလုပ်ချိန်ပိုရအောင်လို့ ချက်တဲ့ပြု
တ်တဲ့အလုပ်တွေ ကို မြတ်နိုးလုပ်မယ်လေ”

“ဟာ နေပါစေမမလေးရာ ကိုဖိုးနီ ခါတိုင်းလဲ လုပ်နေတဲ့ဥစ္စာပဲ တစ်ယောက်
စာပိုလာတာ တို့ ထူးမ သွားပါဘူး”

“မြတ်နိုးက အချက်အပြုတ်တော့ ဝါသနာပါတယ်၊ ရုံးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာအလုပ်နဲ့
အိမ်မှု ကိစ္စတာဝန်ကို မြတ်နိုးယူမယ်၊ ရှင်တို့ဆရာကြီးနဲ့ ရှင်တို့အလုပ်သမားတွေ ခြံထဲမှာ
လုပ်ကြပေါ့၊ ကိုယ့်ခြံက ပြန်တိုးတက်လာဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား ကိုဖိုးနီကြီးရဲ့ ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲပါလေ၊ မြတ်နိုးကို ကိုဖိုးနီထိုင်စောင့်နေရတာ တာဝန်ပိုပြီး
အလုပ်ပျက်နေပါမယ်၊ ထမင်းစားလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဖိုးနီသည် ပြာပြာသလဲပြေး၍ ထမင်းဟင်းချိုင့်များ ကို ဖွင့်ကာ
ခြင်းတောင်းကြီးထဲမှ ထမင်းပန်းကန် ဇွန်း စသည်တို့ကို ထုတ်ပေးလာ၏ ။

“ကိုဖိုးနီတို့အတွက် ဦးချထားပြီးပြီ သိလား”

ဟင်းကလေးတွေကို အမယ်စုံအောင် တစ်ဇွန်းစီ ဘေးခတ်ပယ်ထားပြီးမှ
သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ရင်း မြတ်နိုးခင်က ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှာ ပဲ ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်ဟု မေးလဲမမေးရဲ့ ပဲ

ငြိမ်ကြည့်နေသော ကိုဖိုးနီ တစ်ယောက် သဘောပေါက်ရတော့သည်။

“အင်း... ဒီလိုကျတော့လဲ သူ့ထက် သက်ကြီးဝါကြီးတွေ ကို သိတတ်သားပဲ ဘုန်းကြီးမဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

ကိုဖိုးနီ သဘောကျသွားသည်။

မြတ်နိုးခင်သည် အစားအသောက်ကို သပ်သပ်ယပ်ယပ်နှင့် လှလှပပလေး စားသွားသည်။

“အစားနည်းလှချည့်လား ဟင်းတွေ ထမင်းတွေ အများ ကြီးပဲ၊ စားဦးလေ မမလေး”

“တော် ပြီး မြတ်နိုးက ထမင်းကို အတိုင်းအတာနဲ့ပဲ စားတာ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ အသီးအနှံတော့ ကြိုက်တယ် များများ လဲ စားတတ်တယ်”

“ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့ ခြံထဲမှာ ရှိတာ ကြိုက်သလောက် စားလို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေ ကိုကြည့်ပြီး မြတ်နိုး သိပ်သဘောကျနေတာ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရန်ကုန်ကို စာရေး လိုက်တော့မယ်၊ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီလို့”

“ဟာ.... မမလေးက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်နေလို့လဲ”

“ဟာ.. စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ ကိုဖိုးနီရာ၊ လေးလေးမြပေါ့ စာပုံနှိပ်စက်မှာ လက်နှိပ်စက်စာရေး မ ဝင်လုပ်ခိုင်းထားတာ၊ အဲဒီ အလုပ်လောက် မြတ်နိုးပျင်းတာ မရှိတော့ဘူး”

မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့ပြီးပြနေသော မြတ်နိုးခင်၏ အမူအရာကလေးက ကလေးဆန်လှတော့သည်။

ကိုဖိုးနီသည် သည်ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ခင်တွယ်စိတ်တွေ ဖြစ်လာသည်။

“အင်း.... ငါတောင် ခင်တယ်ဆိုတော့ ဆရာသမား ကိုစိုင်း တစ်ယောက်
မြင်မြင် ချင်း ခင်မင် သွားတာ မဆန်းပါဘူးလေ၊ အင်း.... ရေရှည်တွေ မိရင်တော့
ရင်လေးမိတယ်၊ ဒီကောင်မလေး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်မလာပါစေနဲ့”

“ကိုဖိုးနီ”

“ဗျာ... ဗျာ....”

“အဟင်း.... မြတ်နိုး ဟိုဘက် ခဏလျှောက်ပြီး အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မြတ်နိုးခင်လည်း စတောဘယ်ရီယိုထုပ်ကလေး သုံးလေးဒထုပ်ကို ပန်းကန်ထဲမှ
နှိုက်ယူပြီး ခြံမြောက်ဘက်ဆီသို့ ထလျှောက်ခဲ့တော့သည်။

နေဝင်တော့မည် မိုး ရှူခင်းတွေ က ပိုသာယာနေသည်။

အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်၍ သာယာလှပတော့ ဤနေရာဌာနကို မြတ်နိုးခင်
တွယ်တာသွားမိပြီ။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လေးလေးမြရယ်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မြတ်နိုး
နေရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်မိခဲ့ဘူး၊ လေးလေးမြနဲ့သာ အတူနေရတာ ဆိုရင်
သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းမှာ ပဲ၊ လေးလေးမြကို မြတ်နိုး သတိရလိုက်တာ”

မြတ်နိုးခင်သည် လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီတွင် ကပ်ပေါက်နေသော
ပန်းပင်များ ကို လက်ကလေးဖြင့် တယမ်းယမ်းလုပ်ရင်း အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်၍
ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။

အိမ်ကို သူပြန်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထုက အတော်
အုပ်စိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် တစ်ဖက်ခန်းဆီက ကက်ဆက်သံ ကတော့ အရှိန်တက်လျက်ဆဲရှိနေ၏ ။

“ဟွန်း... သူရှိနေသေးတယ် ထင်တယ်၊ သီချင်းသံ မရပ်သေးပါလား၊ မိန်းကလေး အရွယ်ကောင်းလေးတဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင်အထိများ လူပျို တစ်ယောက် အိမ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း လာနေရောသလား မသိတော့ပါဘူး”

ခပ်မဲ့မဲ့ကလေး ရေရွတ်ပြီး အိမ်တံခါးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ အရှိန်လွန်ပြီး တံခါးရွက် ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွား၏။

ကက်ဆက်သံ ကတော့ ရပ်မသွား။

မြတ်နိုးခင်လည်း အိမ်ထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဝင်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အလင်းရောင် ဖြာသွားသော အခန်းထဲတွင် အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သုံးလေးခေါက်မျှ လျှောက်နေမိလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲချလိုက်ကာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ပြီး နားပေးတွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် ဖိအုပ်ထားလိုက်သည်။

နားမခံသာအောင် ဖြစ်နေသော သီချင်းသံ သူ့နားထဲသို့ ဆက်လက်တိုးဝင်ဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီးတော့ မဟုတ်တော့ပါ။

မျက်စိကို အတင်းမှိတ်၊ နားကို အတင်းဖိပိတ်ထားရင်းက မြတ်နိုးခင်သည် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“အောင်မယ်လေး ဆရာသမားရယ် ပေါ်လာသေးတယ်နော်”

“ဟ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကိုဖိုးနီရ”

စိုင်းသီဟသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ရင်း မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြှင့်ချကာ ကိုဖိုးနီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ဖြစ်ရမှာလဲ ဆရာသမားရဲ့၊ ဟို မိကျောင်းသမီးကလေး ဒီမှာ လာထမင်းစားပြီး တောင်မေးမြောက်မေးတွေ လုပ်နေလို့ပေါ့”

“ဟုတ်လား... သူ ဘာတွေ မေးပြီး ခင်ဗျားက ဘာတွေ ဖြေလိုက်သလဲ၊ အဖြေမှာ သွားသေးလား”

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ လေဟန် မျက်နှာကြီးဖြင့် စိုင်းသီဟသည် ကိုဖိုးနီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေ၏ ။

“တစ်ချက်တော့ မှာ သွားတယ်”

“ဘယ်လို တစ်ချက်မှာ တာလဲ”

“သူက မေးတယ်၊ ဆရာစိုင်းရဲ့ ဦးလေး ဦးကြီးခမ်းရှိသေးလားတဲ့”

“အဲဒီတော့”

“ပါးစပ်က ယောင်ထွက်သွားတယ်ဗျာ၊ ဒီခြုံကြီးကို မမလေးရဲ့ ဦးလေးနဲ့ စပ်တူဝယ်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်လို့ ဖြေလိုက်မိတယ်”

“ဟာဗျာ... တော် တော် အသုံးမကျတဲ့လူပဲ”

“ပြောတော့ ဆရာစိုင်းရယ်၊ ကျုပ်လဲ ကျုပ်လျှာကို ဖြတ်ပစ်ချင်တော့တာပဲ”

ကိုဖိုးနီ၏ မျက်နှာသည် အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ညှိုးကျနေ၏ ။

“ခင်ဗျား အဲသလိုပြောတော့ ကောင်မလေး ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲဗျာ... ဟင်”

“တော် တော် ရှေ့ ဖြစ်သွားပုံရတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ စကားကို အမြန်ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်တော့ ဒီခြံကြီးကို လေးလေးမြဲ တစ်ယောက် တည်းပဲ ပိုင်တော့တာပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရင် ဆရာစိုင်းကိုပဲ မေးပါ၊ ဆရာစိုင်းပဲ သိပါတယ်လို့ ကျုပ်... ကျုပ် ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ အစအန ဘယ်တော့မှမသတ်ဘူး၊ အေးပေါ့လေ.. ဖြစ်လာမှတော့ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ပေးရတော့မှာ ပေါ့၊ ပြဿ နာ ကတော့ ရေရေလည်လည်ပဲ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆရာစိုင်း”

ကိုဖိုးနီက နွေးပြီးသော ဟင်းခွက်ကို စိုင်းသီဟ၏ ရှေ့တွင် ချပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“နွဲ့လှိုင်ကို ကောပစ်လိုက်လို့ ညနေက ပြဿ နာ တက်သွားသေးတယ်၊ နန်းနွဲ့လှိုင်ကလဲ နွဲ့လှိုင်ပဲ၊ သူကလဲ သူပဲ၊ ဟူး.... မလွယ်ပါဘူး”

“ကြည့်လုပ်နော် ဆရာသမား၊ ငါးရုံနှစ် ကောင် တပြိုင်တည်း ဖမ်းချင်လို့တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဟာ.... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားတော့ သေတော့မှာ ပဲ”

စိုင်းသီဟက ရှု၊ ခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်မို့ ကိုဖိုးနီသည် ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်သွား၏ ။

စိုင်းသီဟလည်း ဘာဘာညာညာတွေ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပူပူနွေးနွေးရှေ့ရောက်နေသော ထမင်းနှင့် ဟင်းလျာများ ကို စားသောက်လိုက်သည်။

သူ စားဖို့ပြီးခါနီး မှ ကိုဖိုးနီကို သတိရလာသည်။

“ဟာ... မေ့သွားတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား စားပြီးပြီလား၊ ဝင်စားလေ”

“ဆရာသမား မလာတာနဲ့ အဆာပြေတော့ စားထားလိုက်တယ်၊ ဆာမှပဲ

စားတော့မယ်၊ ဆရာစိုင်း ဆက်သာ စားပါ”

“ကောင်မလေး ကောင်းကောင်းစားရဲ့ လား”

“စားပါတယ်”

“ဘာပြောသေးလဲ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ချက်ရေး ပြုတ်ရေး တာဝန်နဲ့ ရုံးလုပ်ငန်းတာဝန်ကို သူယူမယ်တဲ့၊ အိမ်ကြီးမှာ ချက်ပြုတ်လို့ရအောင် စီစဉ်ပေးပါလို့ ပြောတယ်”

“အဟွန်း... သူက ချက်တတ်လို့လား”

မယုံကြည်သလိုလို တစ်ချက် ရယ်ပြုံး ရင်း စိုင်းသီဟက ပြောလိုက်သည်။

“ပြောလိုက်သည့်ပုံ ကတော့ အချက်အပြုတ် ကျွမ်းတဲ့ပုံပဲ”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ မီးဖိုချောင်တာဝန် သူယူလိုက်တော့ ခြံထဲမှာ ဝင်ရှုပ်ချိန် နည်းသွားတယ်၊ လုပ်သာပေးလိုက် ကိုဖိုးနီ၊ ကောင်းတယ်.... ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစိုင်း”

“ခင်ဗျား ထောင်ချောက်တွေ ကို ပြန်ဆင်ထားသေးလား”

“ချက်ချင်း ပဲ ပြန်ဆင်ထားပါတယ်”

“အေးဗျ... ဒီသူခိုးတော့ မိမှ ဖြစ်မယ်၊ သူက တစ်နေ့တစ်နေ့ ခြံထဲက သီးနှံတွေနဲ့ အလုပ် ဖြစ်နေတာ”

“အဟား..... ဟား..... ဟား...၊ ရယ်ရတယ်”

“ဟ.. ဘာသဘောကျသွားတာလဲ ကိုဖိုးနီရ”

“ဟိုကောင်မလေး ထောင်ချောက်မိပြီး ဇောက်ထိုးကြီး ဖြစ်နေတာကို သတိရလိုက်မိလို့ပါ”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြစ်ရတယ်လို့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လည်း သူ့ကို သူခိုးလိုပဲ ထင်မိသွားတာ၊ နေ့ခင်းကြောင့်တောင် အတင့်ရဲရသလားလို့ ပစ်အုပ်တော့မလို့၊ နည်းနည်း ပဲ လိုတော့တာ”

“လူကောင်သာသေးတယ်၊ သူကလည်း အကြံကြီးနဲ့ လာတာကို၊ ထိမှာ ပေါ့ ဆရာသမားရဲ့၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဆရာတပည့်နှစ် ယောက် သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေ၏ ။

“ကဲ... ရယ်နေလို့ မ ဖြစ်သေးဘူး၊ ခြံကို လျှောက်စစ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ဦးမှ၊ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့တာ၊ နေစမရှိတော့ လန့်ချင်လန့်နေမှာ ”

“အဟင်း... ဆရာလဲ သံယောဇဉ်တွေ ဘာတွေ တွယ်တတ်လာပြီပဲ”

“လေးလေးမြရဲ့ တူမအရင်းခေါက်ခေါက်လေးဆိုတော့ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်လေ”

“လေးလေးမြတို့ ကတော့ အံ့ရောဗျာ၊ သေမှပဲ ဒီလောက်ချောတဲ့ လှတဲ့ တူမလေးရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်၊ သူ့ပစ္စည်း ကတော့ သိတတ်လိုက်တာ လွန်ရော၊ ကန်တော့... ဆရာသမားကို စိတ်မချလို့နဲ့ တူတယ်”

“ခင်ဗျား ကတော့ လုပ်ပြီ၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဝိုင်းသီဟသည် ထိုင်နေရာမှထပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူကာ အဟင်း... ဟင်း ရယ်မောရင်း ခြံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

